№ 5. Poniedziałek, 7 (19) Stycznia 1874. № 5.

Prenumerata miejscowa:
bez odnoszenia:
Na rok . . . 9 rsr.
„ 6 miesięcy . 4 50 k.
„ 3 miesiące . 2 25 k.
„ 1 miesiąc . — 75 k.
Za odnoszenie dopłaca się 5 kop. miesięcznie.

DZIENNIK WARSZAWSKI

Prenumerata zamiejscowa
z odsyłką pocztą:
Na rok . . . . 12 rsr.
„ 6 miesięcy . . 6 „
„ 3 miesiące . . 3 „
„ 1 miesiąc . . 1 „

Prenumerata przyjmuje się: w Warszawie, w głównym kantorze Redakcji przy ulicy Miodowej Nr. 487 i w innych jej kantorach miejskich: — w St. Petersburgu, w księgarni A. T. Bazunowa na Newskim Prospekcie w domu Olchinowej: w Moskwie, w księgarni J. S. Sołowiewa.

ROK JEDENASTY.

Za ogłoszenia pobiera się: za jeden raz sześć kopiejek od wiersza druku lub jego miejsca, za dwa razy, dziewięć kopiejek, za trzy razy, dwanaście kopiejek i t. d. — Oddzielne numera sprzedają się po 5 kopiejek.

WYCHODZI CODZIENNIE, PRÓCZ DNI NIEDZIELNYCH I ŚWIĄTECZNYCH.

Kalendarz prawosławny.

We wtorek, 8 (20) stycznia, — św. Georgis i Emil.
We środę, 9 (21) stycznia, — św. Poliewkta i Fil.
We czwartek, 10 (22) stycznia, — św. Grigoria nis.

Słońce wsch. o godz. 8 min. 1; zach. o godz. 4 min. 21.

Spostrzeżenia meteorologiczne
dostarczane przez obserwatorjum warszawskie.
Dnia 6 (18) Stycznia 1874 roku.

	Ciśnienie powietrza sprowadzone do 0°	Temper. pow. podług Celcjusza.	Wilgoć %	Kierunek wiatru.
g. 7	747.4	— 2.1	96	spokojnie.
1	749.5	+ 1.5	94	poł.-wschodni.
9	750.8	+ 0.5	100	spokojnie.

Kalendarz rzymsko-katolicki.

We wtorek, 8 (20) stycznia, — św. Fabiana i Sebastjana.
We środę, 9 (21) stycznia, — św. Agnieszki panny.
We czwartek, 10 (22) stycznia, — św. Winc. i Anastazego.

Wysokość wody na Wiśle stóp 3 cali 11.

Z St.-Petersburga otrzymano smutną wiadomość, że w dniu 6 (18) stycznia r. b., o godzinie w pół do 11-ej z rana, zakończył tamże życie, po krótkiej słabości, Namiestnik Jego Cesarsko-Królewskiej Mości w Królestwie Polskiem, Głównodowodzący wojskami Warszawskiego okręgu Wojskowego, Jenerał-Feldmarszałek Hrabia Teodor syn Teodora Berg.

* W rozkazie do Garnizonu Warszawskiego na dzień 7 (19) b. m. pomieszczono:

Jutro, 8 (20) stycznia, jako w dzień naznaczony na pogrzeb zmarłego w Petersburgu, Jenerał-Feldmarszałka Hrabiego Teodora Teodorowicza Berga, odbędzie się w tutejszym kościele Ewangelicko-Augsburskim przy ulicy Królewskiej, o godzinie 11-ej z rana, nabożeństwo za spokój duszy nieboszczyka.

Na godzinę oznaczoną zebrać się mają we wspomnionym kościele wszyscy jenerałowie, sztabs i ober-oficerowie i urzędnicy klasowi zarządu wojskowego, jak również osoby cywilne.

Forma ubrania paradna, na lewem ręku należy mieć przywiązaną czarną krepę.

* Dnia 3 stycznia, o godzinie 2 minut 30 po południu, raczyli przybyć do St. Petersburga Ich Królewskie Wysokości Książę i Księżna Walji i Książę Artiur Wielkobrytański.

—

* W poniedziałek, 31 grudnia, były Poseł grecki, p. *Buduris* miał zaszczyt pożegnać Wielkiego Księcia Mikołaja Mikołajewicza Starszego i Wielką Księżnę Aleksandrę Piotrównę.

Tegoż dnia mieli zaszczyt być przedstawionymi Ich Cesarskim Wysokościom: Poseł amerykański p. *Marshall-Jewell*, Poseł szwedzko-norwegski p. *Due*, sprawujący interesa Wirtembergji baron *Mockler*, sprawujący interesa Bawarji hrabia *Lerchenfeld-Kefering*, zostający przy Ambasadzie wielkobrytańskiej p. *Henryk Loftus*, radca Misji austro-węgierskiej p. *Mayr*, sekretarz tejże Misji baron *Gudenus* i szambelan Dworu nasauskiego baron *Bose*.

Następnie radca Ambasady niemieckiej doktór *Busch* miał zaszczyt przedstawić się Wielkiemu Księciu Mikołajowi Mikołajewiczowi Starszemu.

DZIAŁ URZĘDOWY.

NAJWYŻSZY MANIFEST.

Z Bożej Łaski,
MY, ALEXANDER II,
CESARZ I SAMOWŁADCA WSZECH ROSIJ,
KRÓL POLSKI, WIELKI KSIĄŻĘ FINLANDZKI,
etc., etc., etc.,

Oznajmiamy wszystkim wiernym naszym poddanym:

Wciągłej troskliwości o dobro Naszego Cesarstwa i nadanie mu najlepszych instytucij, nie mogliśmy nie zwrócić uwagi na istniejący dotychczas porządek odbywania obowiązku służby wojskowej. Według istniejących do tego czasu postanowień prawa, obowiązek ten wkładał się jedynie na stany mieszczan i włościan, i znaczna część ruskich poddanych wyłączona była od obowiązku, który dla wszystkich powinien być jednakowo świętym. Taki porządek, ustaliwszy się przy innych okolicznościach, nie zgadzając się z zmienionemi warunkami bytu państwowego, nie zaspakaja też obecnych wymagań wojskowych. Najnowożytniejsze wypadki dowiodły, że siła państw zawiera się nie w samej liczebności wojska, lecz przeważnie w moralnych i umysłowych jego przymiotach, dochodzących do najwyższego rozwoju tylko wtedy, kiedy sprawa obrony ojczyzny staje się sprawą ogólną ludu, kiedy wszyscy, bez różnicy profesij i stanów, łączą się do tej świętej sprawy.

Uznawszy za konieczne przekształcić organizację sił wojskowych Cesarstwa na zasadzie wskazówek współczesnego doświadczenia, w 1870 roku rozkazaliśmy Ministrowi Wojny przystąpić do ułożenia projektów o doskonalszym sposobie kompletowania Naszych wojsk, z pociągnieniem do obowiązku służby wojskowej wszystkich w ogóle stanów.

Doświadczona gotowość Naszych poddanych składania siebie na ofiarę rodzinnemu krajowi, stanowiła dla Nas rękojmię, że wezwanie Nasze znajdzie w sercach ruskich życzliwy odgłos. Nie zawiedliśmy się w tem. Nasza waleczna szlachta i inne nie ulegające poborowi do wojska stany, w licznych oznajmieniach wynurzyły Nam radośne życzenie dzielenia z pozostałym ludem ciężaru obowiązkowej służby wojskowej.

Przyjęliśmy te oznajmienia z rozkosznem uczuciem dumy i pełną czci wdzięcznością dla Opatrzności, która wręczyła Nam berło nad ludem, w którym miłość dla Ojczyzny i poświęcenie stanowią przekazane, z pokolenia do pokolenia przechodzące mienie wszystkich stanów.

Dla nakreślenia na wskazanych głównych podstawach nowej Ustawy o obowiązku służby wojskowej, była następnie utworzona oddzielna Komisja z urzędników różnych wydziałów i innych osób, posiadających należyte w tym względzie wiadomości. Ułożona przez Komisję i po szczegółowem roztrząśnięciu poprawiona przez Radę Państwa Ustawa, całkiem odpowiada Naszym widokom. Wychodząc z zasadniczego założenia, że obrona Tronu i Ojczyzny jest świętym obowiązkiem każdego ruskiego poddanego, Ustawa ta powołuje do udziału w odbywaniu obowiązku służby wojskowej całą ludność męzką, bez dopuszczenia wykupu pieniężnego lub zastępstwa przez ochotników. Działanie nowego prawa nie ma rozciągać się jedynie na ludność kozacką, odbywającą służbę wojskową w ustanowionym dla niej porządku, oraz na niektórych inoplemieńców, na Kraj Zakaukazki i inne wymienione w ukazie Naszym do Senatu Rządzącego odległe miejscowości, dla których wydane będą oddzielne postanowienia. Z temi wyjątkami i niektóremi w tymże ukazie określonemi czasowemi ulgami, ludność męzka Cesarstwa i Królestwa Polskiego, po dojściu do 20 lat, będzie podlegała losowaniu, którem określa się jeden raz na zawsze, kto obowiązany jest iść do służby wojskowej i kto pozostaje od niej wolnym. Chociaż dla wchodzących do wojsk lądowych, określa się ogólny 15-letni termin służby, wszelako po upływie sześciu lat, a w razie możności i wcześniej, rozpuszczani oni będą do domów, z obowiązkiem stawiania się pod sztandary, za powołaniem Rządu, tylko w wypadkach nadzwyczajnej potrzeby wojskowej. Dla wstępujących do floty i do wojsk konsystujących w odległych miejscowościach, wyznaczają się osobne termina służby. Dla młodych ludzi, którzy kształcili się w szkołach, nie wyłączając i elementarnych,— termin obowiązkowego przebywania w wojskach w czasie pokoju znacznie się skraca, odpowiednio do stopnia i rodzaju otrzymanego przez nich ukształcenia i oprócz tego nadają się im inne rozmaite ułatwienia.

Zatwierdziwszy ułożoną zgodnie z temi podstawami Ustawę o obowiązku służby wojskowej i powołując poddanych Naszych, w imię drogiej dla nas wszystkich ojczyzny, do gorliwego wykonywania wkładanych na nich obowiązków, nie mamy zamiaru zboczyć od zasad, których niezachwianie trzymaliśmy się przez całe Nasze Panowanie. Nie szukamy, jak nieszukaliśmy dotąd, świetności sławy wojskowej i za najlepszy los, zesłany Nam od Boga, uznajemy prowadzenie Rosji do wielkości drogą pokojowego postępu i wszechstronnego rozwoju wewnętrznego. Uorganizowanie potężnej siły wojskowej nie powstrzyma i nie opóźni tego rozwoju; przeciwnie, zapewni ono regularny i ciągły jego bieg, ochraniając bezpieczeństwo państwa i zapobiegając wszelkiemu targnięciu się na jego spokojność. Nadawane zaś obecnie ważne przywileje młodym ludziom, którzy otrzymali ukształcenie, niech będą nowem narzędziem do rozpowszechnienia w ludzie Naszym prawdziwej oświaty, w której upatrujemy podstawę i zakład przyszłej jego pomyślności.

Dan w St. Petersburgu, 1 stycznia roku tysiąc ośmset siedmdziesiątego czwartego od Narodzenia Chrystusa Pana, a dziewiętnastego Panowania Naszego.

Na oryginale Własną Jego Cesarskiej Mości ręką podpisano:

„ALEXANDER."

—

Ukaz do Senatu Rządzącego.

Zatwierdziwszy w dniu dzisiejszym nową Ustawę o powszechnym obowiązku służby wojskowej, rozkazujemy:

I. Wprowadzić tę Ustawę w wykonanie w całem Cesarstwie i Królestwie Polskiem, nie rozciągając jedynie jej mocy:

1) Na wojskową ludność kozacką, odbywającą obowiązek służby wojskowej osobno ustanowionym porządkiem; i

2) Na niżej wymienione miejscowości i części ludności, dla których porządek odbywania pomienionego obowiązku będzie oznaczony następnie przez oddzielne postanowienia, odpowiednio do miejscowych odrębności: a) na Zakaukazki kraj, Turkiestański kraj, Nadmorski i Amurski obwody, Sredniekołymski, Wierchojański i Wilujski okręgi obwodu Jakuckiego, Turuchański i Boguczański oddziały Jenisejskiej gubernji i okręgi, Togurski oddział Tomskiej gubernji i okręgi i Berezowski i Surgutski okręgi Tobolskiej gubernji; i b) na nieodbywającą dotąd obowiązku rekruckiego ani w naturze, ani w pieniądzach ludność inoplemienną północnego Kaukazu, gubernji Astrachańskiej, obwodów Uralskiego i Turgajskiego i wszystkich gubernij i obwodów zachodniej i wschodniej Syberji, oraz na samojedów, mieszkających w powiecie Mezeńskim w gubernji Archangielskiej.

II. Z pociągnięciem do odbywania obowiązków służby wojskowej baszkirów i teptiarów, uwolnić ich od płacenia osobnej opłaty po sześćdziesiąt kopiejek od głowy, ustanowionej od nich przez postanowienie 14 maja 1863 roku.

III. Zachować uwolnienie od obowiązku służby wojskowej z synami będącemi przy osiedleniu się: a) *dożywotnio:* rusinom, którzy przybyli w granice Rosji w 1854 roku; cudzoziemcom wychodźcom, którzy osiedlili się na gruntach obywatelskich i przyjęli ruskie poddaństwo na zasadzie zatwierdzonej przez Nas 18-go grudnia 1861 roku uchwały Rady Państwa; czechom, którzy przesiedlili się do kraju południowo-zachodniego, a na których rozciągnięte są prawa i przywileje ustanowione przez pomienioną uchwałę Rady Państwa; cudzoziemcom którzy osiedlili się do 1 stycznia 1872 r. w Królestwie Polskiem, z przyjęciem ruskiego poddaństwa, i nakoniec rosjanom przesiedlonym z wewnętrznych gubernij, osiedlonym na gruntach rządowych koło twierdzy Nowogieorgiewska; b) *w ciągu 20 lat od czasu przesiedlenia się:* menonitom, którzy osiedlili się nowemi kolonjami według przepisów z 19 listopada 1851 roku, w Cesarstwie; oraz menonitom, którzy osiedlili się na gruntach obywatelskich i przyjęli ruskie poddaństwo, na zasadzie zatwierdzonej przez Nas, 18 grudnia 1861 roku, uchwały Rady Państwa; c) *w ciągu dwudziestu lat, licząc od 31 marca 1860 roku:* mieszczanom miasta Władykaukazu, przyłączonym do tego miasta przed wydaniem niniejszego ukazu i mieszkańcom byłych miast Anapy i Noworosyjska, zaliczonym do portowego miasta Temriuka; i d) *w ciągu sześciu lat od dnia wydania niniejszego ukazu* wszystkim tym z zamieszkałych w Cesarstwie menonitów, którzy nie będą mieli prawa do ulgi według punktu *b)* niniejszego artykułu.

IV. Z rodzin osób zabitych za wierność Tronowi i prawu podczas ostatniego powstania w Królestwie Polskiem i w kraju Zachodnim, uwolnić od obowiązku służby wojskowej trzech członków każdej takiej rodziny, wyznaczając do liczby uwalnianych naprzód synów zmarłego, a potem rodzonych jego wnuków.

V. Uwolnić od obowiązku służby wojskowej osoby, które zostając do dnia wydania niniejszego ukazu w służbie przy kolejach żelaznych: Warszawsko-Wiedeńskiej, Warszawsko-Bydgoskiej, Warszawsko-Terespolskiej i Łodzko-Fabrycznej, korzystały z prawa uwolnienia od obowiązku służby wojskowej na zasadzie artykułu 15 dołączonych do manifestu Naszego z 26-go czerwca (8 lipca) 1868 roku o poborze do wojska w Królestwie Polskiem przepisów o stanach i osobach, niepodlegających obowiązkowi służby wojskowej.

VI. Przy pierwszych pięciu poborach po wprowadzeniu Ustawy o obowiązku służby wojskowej upoważniać odroczenie na cztery lata wstąpienia do służby wojskowej za wyciągniętym losem osób, należących do rodzin, utrzymujących za swiadectwem gildyjnem lub przemysłowem, handlowe, fabryczne lub przemysłowe zakłady, z wyjątkiem jednakże zakładów, odbywających sprzedaż detaliczną trunków gorących (Ust. o opł. od Tr. art. 301 w przedł. 1869 r., uwaga do niego), chociażby pomienione osoby znajdowały się przy ojcu lub dziadku, zdolnych do pracy i mieli braci, ale nie mających lat szesnastu. Odroczeń tych nie wliczać do terminów służby tak czynnej, jak i zapasowej.

VII. Utworzenie rewirów powołania według przepisów wskazanych w art. 67 i następujących Ustawy o obowiązku służby wojskowej, ukończyć wszędzie wciągu trzech miesięcy od dnia otrzymania w gubernji niniejszego ukazu.

VIII. Osobom podlegającym powołaniu przy pierwszym według nowej Ustawy o obowiązku służby wojskowej poborze, to jest tym którym w ciągu 1873 roku upłynęło dwadzieścia lat wieku, wyznaczyć do złożenia deklaracij o zapisaniu się do rewirów powołania według artykułów 95 i 96 pomienionej Ustawy, termin półroczny, licząc od dnia wydania niniejszego ukazu.

XI. Za podlegających powołaniu do służby w pospolitem ruszeniu, oprócz osób zaliczonych do takowego według artykułów 10 i 154 Ustawy o obowiązku służby wojskowej, uważać do dojścia czterdziestoletniego wieku wszystkie nie będące w służbie wojskowej osoby (z wyjątkiem pomienionych w artykułach IV i V ukazu niniejszego), które do 1 stycznia 1874 r. mają więcej niż dwadzieścia jeden lat wieku, oraz znajdujące się obecnie w służbie wojskowej, które będą z niej uwolnione przed dojściem do lat czterdziestu.

X. Ogłoszony przez manifest Nasz z 22 listopada 1873 roku pobór do wojska od dnia 15 stycznia do 15 lutego, dokonać na zasadzie przepisów w manifeście tym wyłuszczonych. Mające zaś pozostać w rewirach rekruckich po dokonaniu tego poboru ułamki długowe i w ogóle wszystkie zaległości rekruckie umorzyć.

XI. Pod względem kwitów rekruckich na rachunek, mogących pozostać w obrocie, po dokonaniu pomienionego w artykule poprzednim poboru do wojska w 1874 r., przestrzegać następujące przepisy:

a) pomienione kwity mają być złożone nie później jak do 1 października 1874 r. do Powiatowych, Okręgowych i Miejskich, gdzie należy, Kompletów do obowiązku służby wojskowej, które mają albo wymienić je na kwity nowego wzoru, albo zrobić na nich napis o złożeniu kwitów;

b) wszelki przedstawiony do Powiatowego, Okręgowego lub Miejskiego Kompletu kwit zapisuje się na imię jednej osoby, według żądania jego właściciela i potem nie może być oddawany ani ustępowany w ręce postronne;

c) kwity mają być przyjmowane na rachunek przy powołaniu od odbywania obowiązku służby wojskowej, tylko za tę osobę, na imię której kwit jest zapisany, lub za jej brata, rodzonego lub przyrodniego, albo z jednego ojca albo z jednej matki, lub ciotecznego i stryjecznego;

d) kwity na rachunek, nie złożone do wymiany w terminie wyżej oznaczonym, utracają swą moc;

e) posiadacz kwitu może go złożyć do skarbu i otrzymać czterysta ośmdziesiąt pięć rubli;

f) porządek i termina wykupu kwitów mają być oznaczone przez Ministra Finansów, po przeświadczeniu się o liczbie kwitów znajdujących się w obrocie pośród ludu.

Senat Rządzący nie zaniedba wydać dla wykonania niniejszego właściwe rozporządzenie.

Na oryginale Własną Jego Cesarskiej Mości ręką podpisano:

„ALEXANDER."

St.-Petersburg.
1 stycznia 1874 roku.

—

Najwyższy Reskrypt,
do Jego Cesarkiej Wysokości Prezesa Rady Państwa.

Wasza Cesarska Wysokości. Przez manifest w dniu dzisiejszym wydany, ogłoszone zostało uznane przeze Mnie za właściwe, wprowadzenie w całem Cesarstwie powszechnego obowiązku służby wojskowej. Nowe to prawo, samo zaprojektowanie którego przyjęte zostało przez powszechną życzliwość dla myśli o obowiązku każdego wiernego poddanego uczestniczenia w świętej sprawie zabezpieczenia i obrony Tronu i Ojczyzny, ma na celu, z jednej strony, urzeczywistnienie takiej zasady, zgodnej z uznaną słusznością, a z drugiej — osiągnięcie drogą regularnego i zasadniczego odbywania obowiązku służby wojskowej, współczesnych potrzeb, pod względem rozwoju wojskowych sił Naszych. Przygotowawcza robota w tym przedmiocie była poruczona oddzielnym Komisjom, ustanowionym przy Ministerstwie Wojny, ktore przedstawiły szczegółowy projekt Ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej. Zawikłana, całkiem sumienna i pożyteczna praca ta, wniesiona była, z Mego rozkazu, do roztrząśnięcia Osobnego Kompletu przy Radzie Państwa, składającego się z członków, wyznaczonych według Mego wskazania, pod prezydencją Waszej Cesarskiej Wysokości.

Ciągle bacząc na bieg roztrząsań w pomienionym Komplecie co do kwestji, zwracającej na siebie szczególną Moją uwagę z powodu jej ważności i z powodu oczekiwanego przeze Mnie pożytku gruntowego jej rozstrzygnięcia, przyjemnie Mi jest oddać słuszność chwalebnej gorliwości, z jaką ustanowiony przeze Mnie, pod prezydencją Waszej Cesarskiej Wysokości, Osobny Komplet, wniknąwszy w zasadniczą myśl Moich zamiarów, troszcząc się o wyszukanie najdogodniejszych sposobów wprowadzenia ich w wykonanie, spełnił włożony nań przez Moje zaufanie obowiązek. Praca ta wniesiona do rozważenia Rady Państwa i ostatecznie w niej opracowana pod prezydencją Waszej Cesarskiej Wysokości, została uznana przeze Mnie za zupełnie odpowiednią błogiemu celowi, z którym była przedsięwzięta.

Wasza Cesarska Wysokość, kierując rozprawami w tak ważnej kwestj prawodawczej, tak w Osobnym Komplecie przy Radzie Państwa, jak i na Ogólnem Zebraniu tej ostatniej, i stale dążąc do osiągnięcia wskazanego przeze Mnie celu, za pomocą wszechstronnego rozpoznania sposobów wprowadzenia go w wykonanie, okazaliście nowy dowód zapału Waszego do służby Mnie i Ojczyznie. Zatwierdziwszy obecnie przedstawioną Mi Ustawę o powszechnym obowiązku służby wojskowej, uważam za szczególną przyjemność dla Siebie, wynurzenie Waszej Cesarskiej Wysokości Mej szczerej wdzięczności za przyjęty przez Was gorący w tej sprawie udział, spotykany przeze Mnie przy każdym wypadku włożenia na Was szczególnych prac, niezależnie od stale ciążących Was obowiązków, zawsze ocenianych przeze Mnie z wdzięcznością i Braterskiem do Was przywiązaniem.

Na oryginale Własną Jego Cesarskiej Mości ręką napisano:

„Szczerze Was kochający przyjaciel i brat
ALEXANDER."

W St.-Petersburgu.
1 stycznia 1874 roku.

—

* Przez Najwyższe ukazy wydane do Senatu Rządzącego, 1 stycznia, kuratorowi Moskiewskiego okręgu naukowego, radcy tajnemu księciu *Szyryńskiemu-Szichmatowowi* Najmiłościej rozkazano być Towarzyszem Ministra Oświecenia, z uwolnieniem od obowiązków kuratora, a pomocnikowi kuratora Moskiewskiego okręgu naukowego, szambelonowi, rzeczywistemu radcy stanu księciu *Meszczerskiemu*—kuratorem tegoż okręgu.

—

* Przez Najwyższe dyplomy, 1 stycznia r. b., Najmiłościwiej mianowani zostali kawalerami orderów: Orła Białego: sekretarz stanu Rady Państwa, radca tajny Mikołaj *Panow* i honorowy opiekun, zasiadający w st. petersburgskiej radzie opiekuńczej, jenerał-lejtnant Eljasz *Muchanow*; św. równego apostołom księcia Włodzimierza 2-ej klasy: sekretarz Państwa, sekretarz stanu, radca tajny Dymitr *Solski* i zostający przy kancelarji Państwa, radca tajny *Szubin;* zarządzający czynnościami Departamentu Praw Rady Państwa, sekretarz stanu, radca tajny Jerzy *Peretz;* sekretarz stanu Rady Państwa, radca tajny Michał *Wiesiołowski;* pomocnik sekretarza stanu Rady Państwa, rzeczywisty radca stanu Włodzimierz *Tukmaczew;* pomocnik sekretarza stanu Rady Państwa, rzeczywisty radca stanu Atanazy *Wilinbachow;* pomocnik zarządzającego czynnościami Komitetu Kaukazkiego, rzeczywisty radca stanu Mikołaj *Pasmurow;* św. Stanisława 1-ej klasy: rzeczywiści radcowie stanu: pomocnik sekretarza stanu Rady Państwa Konstanty *Wiskowatow*; pomocnik sekretarz stanu Rady Państwa Leon *Niewachowicz;* zostający w Kancelarji Państwa Bazyli *Nieczajew.*

—

* Najjaśniejszy Pan, 22 grudnia 1873 r., Najmiłościwiej raczył udzielić w wydziale instytucji Cesarzowej Marji, rzeczywistym radcom stanu: oznaki orderu św. Anny 1-ej klasy ozdobione koroną Cesarską — inspektorowi gimnazjów żeńskich wydziału Cesarzowej Marji, znajdujących się w Północno-zachodnim i Południowo-zachodnim kraju *Tumanowowi;* ordery: św. Anny 1-ej klasy: głównemu doktorowi szpitala Aleksandrowskiego *Łopuszyńskiemu* i głównemu lekarzowi st. petesburgskiego domu wychowawczego *Frebeliusowi;* św. Stanisława 1-ej klasy: głównemu doktorowi moskiewskiego Maryjskiego szpitala dla ubogich *Redingowi* i naczelnikowi wileńskiego gimnazjum żeńskiego *Winogradowowi.*

—

* Najwyżej upoważniono nadzwyczajnego posła i pełnomocnego Ministra przy najjaśniejszym Królu Helenów, rzeczywistego radcę stanu, szambelana *Saburowa* — do przyjęcia i noszenia greckiego orderu Zbawiciela 1-ej klasy (24 grudnia 1873 r.)

—

* Przez Najwyższy rozkaz w wydziale Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, 1 stycznia r. b., awansowany za odznaczenie się w służbie, na rzeczywistego radcę tajnego — doradczy członek rady lekarskiej, honorowy członek wojskowo-lekarskiego komitetu naukowego, medyko-chirurg, radca tajny *Mende.*

Wyciąg z najpoddanniejszego sprawozdania naczelnego prokuratora świątobliwego synodu z zarządu duchownego za 1872 rok.

Budowa i odnawianie świątyń w djecezjach zachodnich i w kraju Nadwiślańskim.

Jedną z potrzeb niezbędnych prawosławia w miejscowościach pomienionych jest wznoszenie świątyń i przyprowadzenie ich do stanu wspaniałego i odpowiedniego ich wysokiemu znaczeniu, świątynie bowiem, przyczyniając się do utwierdzenia w wierze dzieci Kościoła prawosławnego, są zarazem dla ludności innych wyznań świadectwem dotykalnem wewnętrznej wielkości wiary prawosławnej. W roku 1872, potrzebie tej czyniono zadość w djecezjach zachodnich: w ciągu roku pomienionego zbudowano tam i poświęcono 78 nowych cerkwi i o kaplic, oprócz tego zaś odnowiono i wyrestaurowano znaczną liczbę dawniejszych cerkwi i kaplic. Z świątyń odnowionych, na szczególną zasługuje uwagę, z powodu swego znaczenia historycznego, katedra św. Katarzyny w m. Mińsku, najstarożytniejsza w tem mieście świątynia, istniejąca od półtrzecia przeszło wieku. Została ona wzniesiona na początku XVII wieku. W owych czasach burzliwych, gdy w samej nawet Moskwie znajdowali się stronnicy królewicza polskiego Władysława i gdy niektórzy synowie prawosławia gotowi byli oddać swą ojczyznę pod władzę Polski katolickiej, szlachta prawosławna województwa mińskiego i innych ziem litewskich, w liczbie 52 osób, zawiązała bractwo cerkiewne dla obrony prawosławia i dla stawiania oporu unji. W tym celu członkowie bractwa założyli na własnej ziemi klasztor prawosławny śś. Piotra i Pawła, z szkołą i bogatą na owe czasy świątynią. Pace tych obrońców kościoła prawosławnego nic pozostały nadaremnemi. Klasztor śś. Piotra i Pawła był dla Mińska, przez cały czas trwania unji, strażą i obroną Kościoła prawosławnego; po odzyskaniu zaś przez Rosję województwa mińskiego i po zaprowadzeniu stolicy biskupiej mińskiej, świątynia klasztoru śś. Piotra i Pawła wyniesiona została do stopnia katedry, który zachowała do roku 1799, w którym klasztor bazyljański św. Ducha przerobiony został na katedrę djecezjalną. Tegoż roku, świątynia ta, odbudowana z szczodrobliwości Cesarzowej Katarzyny Drugiej, nazwana została katedrą św. Katarzyny, na cześć świętej wielkiej męczenniczki, ktorej imię nosiła Prawowierna Monarchini, oraz na pamiątkę wyswobodzenia przez Nią kraju, od najdawniejszych czasów ruskiego, prawosławnego, z pod innowierczego panowania polskiego. Lecz odtąd katedra św. Katarzyny nie była odnawianą i przyszła do takiego upadku, iż wyrestaurowanie jej z gruntu stało się niezbędnem. W tym celu wyasygnowano ze skarbu 15,000 rs. i oprócz tego wpłynęło z ofiar prywatnych, w pieniądzach i rozmaitych sprzętach kościelnych, za sumę przeszło 2,600 rs. Roboty około odnowienia katedry św. Katarzyny rozpoczęte zostały w roku 1870 i ukończone dopiero na początku 1872 roku. Postać zewnętrzna tej świątyni, z wyjątkiem nowo zbudowanej kopuły środkowej i zewnętrznych ozdób architektonicznych, pozostała prawie bez zmiany. Trzy nowe ikonostasy, bogato wyzłacane i wykonane z wielkim gustem, oraz całe wewnętrzne przyozdobienie ścian, wykonane zostały w stylu bizantyńskim i w duchu prawosławia. Z liczby kaplic, zbudowanych i poświęconych w roku 1872, zasługuje na uwagę kaplica w m. Grodnie, wzniesiona na zwaliskach zbudowanej w XII wieku świątyni klasztornej na Kołożu. Kaplica ta, wzniesiona w miejscu pełnem wspomnień historycznych, ściąga znaczną liczbę pobożnych; w dnie przeto niedzielne i świąteczne odprawiane bywają w niej nabożeństwa wieczorne, z modłami do śś. męczenników Borysa i Gleba, których obrazy znajdują się tam.

W kraju Nadwiślańskim zbudowano w roku 1872 nową świątynię prawosławną w m. Częstochowie, w gubernji petrokowskiej. Miasto to ma pod względem religijnym wielkie dla kraju znaczenie, znajduje się tam bowiem, w klasztorze katolickim księży Paulinów, obraz cudowny Matki Boskiej, zwanej Częstochowską. Dla oddawania czci temu obrazowi, którego pochodzenie jest bardzo starożytne, grecko-wschodnie i który jest w wielkiem poszanowaniu zarówno u prawosławnych, jak i u katolików rzymskich, gromadzi się corocznie w Częstochowie około stu tysięcy ludu i więcej, nie tylko z gubernij Nadwiślańskich, lecz także z graniczących z niemi prowincij Austrji i Prus. Tymczasem zaś, w mieście tem nie było stałej świątyni prawosławnej, w której mogliby zaspokajać swoje potrzeby religijne, zarówno miejscowi mieszkańcy prawosławni, jak i przybywający tam, dla oddania czci obrazowi cudownemu, inne dzieci Kościoła prawosławnego. Dla zadosyć uczynienia tym potrzebom, założono w roku 1870 kamień węgielny pod świątynię prawosławną w Częstochowie, na obszernym placu i na głównej ulicy miasta. Na budowę tej świątyni wyasygnowano podług anszlagu 45,000 rs. Wszelkie roboty około budowy świątyni wykonane zostały z rozporządzenia i pod dozorem osobno wyznaczonego komitetu budowniczego, i dzięki żarliwej gorliwości jego członków, świątynia prawosławna częstochowska została w ciągu dwóch lat całkiem ukończona, zaopatrzona dostatecznie we wszelkie sprzęty i szaty kościelne, i po zamianowaniu składu służby cerkiewnej, została poświęcona 15 (27) października 1872 roku pod wezwaniem śś. Cyrylla i Metodego. Świątynia ta, pod względem zarówno pozoru zewnętrznego, jak i ozdób wewnętrznych, odznacza się wytwornością i ozdobnością, odpowiadającą powadze prawosławia. Nie bez zamiaru została ona poświęcona pod wezwaniem drogich dla całego świata słowiańskiego imion śś. Cyrylla i Metodego: myślą przewodnią było, ażeby świątynia pod wezwaniem równych apostołom, pierwszych nauczycieli ludu słowiańskiego, czczonych także przez katolików rzymskich, doznawała od wszystkich gromadzących się w Częstochowie pątników czci należnej i przypominała im o istniejącej niegdyś wśród plemion słowiańskich jedności wiary prawosławnej, głoszonej przez natchnionych od Boga nauczycieli jej, śś. Cyryla i Metodego.

Zarówno wznoszenie, jak i odnawianie świątyń i kaplic prawosławnych w kraju zachodnim dokonywane było przeważnie z funduszów udzielonych przed rząd; lecz i ludność miejscowa prawosławna, pomimo szczupłości swoich środków materjalnych, bierze także udział w tej świętej sprawie. Tak między innemi, najprzewielebniejszy biskup litewski zaświadcza, że tam nawet, gdzie świątynie wznoszone są przez rząd, parafjanie biorą zawsze w tem udział przez ofiarowanie mniej więcej znacznej sumy dla przyjścia w pomoc wykonaniu anszlagu—mianowicie od 300 do 4,000 i do 5,000 rs.; oprócz tego podejmują się wszędzie dostarczania robotników, zwózki drzewa, piasku, odstawiania kamieni polnych, jak również dopłacają bardzo często znaczne sumy na uzupełnienie robót pominiętych w anszlagach, lecz niezbędnych, lub pochodzących z dopuszczenia się niedokładności ze strony entreprenerów i t. p. Niemniej o podtrzymanie istniejących już cerkwi w pięknym stanie, troszczy się ludność miejscowa prawosławna kraju zachodniego i składa na ten cel znaczne ofiary. W djecezji mińskiej naprzykład, ofiary na utrzymanie świątyń prawosławnych zwiększyły się w ciągu ostatnich czterech lat w czwórnasób w porównaniu z poprzedniemi, który to fakt biskup miński tłómaczy rozwijającem się w jego owczarni przeświadczeniem o jej obowiązku troszczenia się o urządzanie i przyozdabianie świątyń. Najprzewielebniejszy biskup litewski zaświadcza, że w djecezji jego, uwaga służby kościelnej i zwłaszcza parafjan zwrócona jest wszędzie prawie na przyozdabianie świątyń pańskich, do takiego stopnia, że nie ma ani jednej prawie takiej parafji, którąby nie zrobiła czego w ostatnich czasach, własnym kosztem, dla polepszenia stanu swoich cerkwi, zkąd pochodzi, że nawet ubogie i stare cerkwie mają powierzchowność bardzo przyzwoitą.

Ofiary na świątynie w kraju zachodnim.

Za przykładem lat poprzednich, Świątobliwy Synod posłał dla djecezij kijowskiej, wołyńskiej, podolskiej, litewskiej, mińskiej, mohilewskiej i połockiej 17 kompletów szat pontyfikalnych, tyleż kompletów szat dla służby kościelnej i 33 kompleta naczyń kościelnych, dla rozdania takowych uboższym cerkwiom.

Nie ustają także ofiary od osób prywatnych z środkowej Rosji na świętą sprawę przyozdabiania cerkwi prawosławnych w djecezjach zachodnich. W roku sprawozdawczym, najwięcej ofiar było na korzyść djecezji połockiej: wynosiły one ogółem 5,000 rs.

Sprawa prawosławja w kraju zachodnim doznawała znacznego poparcia dzięki różnorodnej działalności cerkiewnych Bractw, Opiek i innych podobnych instytucij. Zaopatrywanie świątyń prawosławnych w przedmioty służące do odprawiania nabożeństwa i spółdziałanie w upiększaniu ich, popieranie sprawy oświaty ludowej w duchu prawosławia i narodowości ruskiej, i nareszcie udzielanie pomocy materjalnej ubogim członkom Kościoła prawosławnego lub też zapewnianie dla nich przytułku — taki jest w ogóle zakres działalności Bractw, stosownie do potrzeb i okoliczności, skierowanej przeważnie do tej lub owej strony miejscowego życia kościelnego i społecznego. Tak naprzykład, Bractwo Wniebowzięcia przy klasztorze Pustelniczym w djecezji mohilewskiej, utrzymując własnym kosztem założoną przez siebie w klasztorze szkołę wiejską wraz z uczącemi się w niej ubogiemi dziećmi sierotami i zaopatrzywszy tę szkołę w 416 tomów książek szkolnych i innych treści duchowno-moralnej, założyło także w niektórych wsiach powiatu mścisławskiego, dla szerzenia nauki czytania i pisania pomiędzy prostym ludem, 12 filij szkolnych, dla tłomaczenia zaś prostemu ludowi prawd wiary, przepisów moralności chrześcijańskiej i obrzędów Kościoła prawosławnego, urządziło przy klasztorze pustelniczym wykłady niedzielne i świąteczne. Podczas zaś grasującej w roku 1872 epidemji cholery, Bractwo okazywało pomoc lekarską uczniom szkoły klasztornej, pątnikom przychodzącym do klasztoru dla uczczenia jego świątyni oraz mieszkańcom wsi położonych w sąsiedztwie klasztoru. Również podczas nieurodzaju, Bractwo św. Mikołaja i św. Eufrozyny w Połocku użyło połowy niemal wszystkich swoich zasobów na niesienie pomocy ubogiej ludności prawosławnej.

Towarzystwo popierania prawosławia w kraju północno-zachodnim, mające też same zadania co Bractwa, zaspokoiło w roku sprawozdawczym potrzeby 38 cerkwi przez zaopatrzenie takowych w naczynia kościelne, udzieliło niektórym szkołom parafjalnym, bezpłatnie lub też po cenach ile możności tanich, niezbędne pomoce naukowe i książki i rozesłało 600 obrazów św., ofiarowanych przez członka honorowego Towarzystwa, Jegorowa, dla rozdania osiedleńcom prawosławnym w gubernjach kowieńskiej i wileńskiej. Ze względu zaś na naglącą potrzebę obrazów prawosławnych dobrego pędzla, nie tylko dla ludu, lecz takie dla cerkwi parafjalnych, Towarzystwo ustanowiło z własnych funduszów stypendjum przy szkole rysunków okręgu naukowego wileńskiego, dla jednego z uczniów tejże szkoły, który poświęcać się ma specjalnie nauce malowania obrazów prawosławnych, tudzież sprowadziło z Moskwy znaczną liczbę obrazów św. rozmaitej wielkości, oraz medalików i krzyżyków metalowych emaljowanych, dla dania prawosławnym możności kupowania takowych przy cerkwiach parafjalnych.

W kraju Nadwiślańskim, sprawa prawosławia znajdowała w dalszym ciągu poparcie ze strony Opiek parafjalnych. Opieki takie istniały przy 14 świątyniach. Jedna z nich, przy cerkwi w osadzie Kibartach, otwarta została w końcu roku pomienionego. Ogół sum znajdujących się w rozdorządzeniu Opiek wynosił 21,727 rs. W tej sumie było remanentu z 1871 roku 6,718 rs. i wpłynęło w 1872 roku 15,009 rs. Z tego wydano w roku sprawozdawczym: na podtrzymanie i przyozdobienie świątyń 1,300 rs. i na utrzymanie szkół, ochron i na rozmaite cele dobroczynne przeszło 9,500 rs. Działalność Opiek skierowana była przeważnie, tak samo jak za lat poprzednich, do nauczania i wychowywania ubogich dzieci i sierot, których znaczna liczba, dzięki pomocy materjalnej i moralnej ze strony Opiek, pobierała naukę elementarną w duchu prawosławia i narodowości ruskiej.

Szkoły przy cerkwiach i klasztorach w gubernjach zachodnich i nadwiślańskich.

Prace Bractw cerkiewnych i Opiek parafjalnych na korzyść oświaty ludowej na naszych kresach zachodnich, podzielało po dawnemu miejscowe duchowieństwo prawosławne. W siedmiu djecezjach zachodnich było w 1872 roku 3,620 szkół cerkiewno-parafjalnych, które utrzymywane były przez duchowieństwo i w których uczyło się 77,176 chłopców i 12,579 dziewcząt. Niektóre klasztory kraju zachodniego popierały także sprawę oświaty ludowej. Z pomiędzy szkół klasztornych zwraca na siebie uwagę szkoła utrzymywana przez ławrę poczajowską, w której dzieci, oprócz przedmiotów wykształcenia elementarnego, uczą się rozmaitych rzemiosł.

W djecezji warszawskiej było 30 szkół przy cerkwiach i 1 szkoła przy jabłoczyńskim klasztorze ruskim, liczba zaś uczących się w nich wynosiła 805. Z tych szkół, 26 otrzymywało zapomogi z sum okręgu naukowego warszawskiego, jedna (przy klasztorze jabłoczyńskim) utrzymywana była kosztem sumy udzielanej przez rząd, dwie — kosztem zarządu celnego, i dwie — kosztem gmin parafjalnych. (*D. c. n.*)

DZIAŁ WEWNĘTRZNY.

WIADOMOŚCI KRAJOWE.

* **Gubernja łomżyńska** posiada obecnie 30 **kas pożyczkowych i oszczędności,** które założone zostały z kapitałem zakładowym 18,319 rs. 54 kop. Z ogólnej liczby kas, 24 otwarte zostały częścią w 1869, częścią zaś w 1870 roku, z funduszu wyasygnowanego przez rząd w sumie 15,676 rs. 28 kop.; pozostałe zaś kasy, w liczbie 6-u, otwarte zostały w latach 1870 i 1871, mianowicie w powiecie łomżyńskim 3, z funduszu pochodzącego z kar pieniężnych gminnych, i w powiecie pułtuskim 3, z kapitału gminnego, pochodzącego z zapisu znanego pod nazwą *mons pietatis*.

Obroty ogólne wszystkich kas pożyczkowych i oszczędności, od czasu ich założenia do 1-go stycznia 1873 roku, były następujące: a) dochodu wpłynęło we wszystkich kasach: 1) kapitału zakładowego 18,319 rs. 54 kop.; 2) ofiar na korzyść kas 25 rs.; 3) wkładów na procenta: od osób prywatnych 4,085 rs. $40\frac{3}{4}$ kop., sum z kar pieniężnych oraz innych funduszów gminnych 7,959 rs. $14\frac{1}{2}$ kop., sum należących do małoletnich 17,394 rs. $84\frac{1}{2}$ kop.; 4) wkładów bezprocentowych 637 rs. 26 kop. Spłat pożyczek 90,330 rs. $3\frac{1}{2}$ kop. Procentów 9,236 rs. $20\frac{1}{2}$ i kar 425 rs. 22 kop., —ogółem wpłynęło dochodu 148,402 rs. $65\frac{1}{2}$.; b) wydatki we wszystkich kasach wykazane są jak następuje: pożyczek udzielono w sumie 140,402 rs. $63\frac{1}{2}$ kop., zwrócono wkładów procentowych 5,013 rs. 47 kop.; wypłacono procentów od tych wkładów 653 rs. $61\frac{1}{2}$ k.; zwrócono wkładów bezprocentowych 374 rs. 18 k.; wydano na potrzeby kancelaryjne i inne 384 rs. 23 kop., razem wykazano wydatków 147,096 rs. 13 kop.

Z początkiem stycznia roku zeszłego, we wszystkich kasach pożyczkowych i oszczędności w gubernji łomżyńskiej znajdowało się w gotowiźnie 1,306 rs. $52\frac{1}{2}$ kop., wypożyczkowych było 50,340 rs. 60 kop.; kapitał przeto obrotowy wszystkich kas wynosił 1-go stycznia 1873 roku 51,647 rs. $12\frac{1}{2}$ kop. Wszystkich wkładów było w kasach pożyczkowych i oszczędności 383, z których największy wynosił 1,050 rs., najmniejszy zaś 32 rs.; pożyczek udzielono ogółem 6,745, z tych na zastaw majątków 6,575 i za poręczeniem 160.

Okazuje się ztąd, że od czasu założenia w gubernji łomżyńskiej kas pożyczkowych i oszczędności, kapitał zakładowy takowych zwiększył się o 33,227 rs. $58\frac{1}{2}$ kop. i wynosił już z początku 1873 roku 51,647 rs. $12\frac{1}{2}$ kop., przyczem czysty zysk z procentów od pożyczek, tudzież z kar i ofiar dobrowolnych, po wypłaceniu procentów właścicielom wkładów i po potrąceniu wydatków na potrzeby kancelaryjne i inne, wynosi 8,638 rs. $57\frac{3}{4}$ kop., co w stosunku od kapitału zakładowego wynosi około 48%.

Oprócz istniejących już kas pożyczkowych i oszczędności, komisja czasowa do spraw włościańskich wystąpiło w 1873 roku z projektem założenia, z funduszów gminnych, jeszcze 3 takichże kas, jednej w osadzie i dwóch w gminach wiejskich; lecz nie zdołano jeszcze otworzyć takowych, albowiem dla rozmaitych powodów, nie wyasygnowano w roku 1873 niezbędnych na to sum.

Oprócz tego uczynione zostało w roku zeszłym przedstawienie w przedmiocie otwarcia jednej kasy pożyczkowej i oszczędności dla trzech gmin powiatu szczuczyńskiego. Nadto, otwarte być mają takież kasy w czterech osadach gubernji łomżyńskiej, po odebraniu przez te posady, z Banku Polskiego, rozmaitych kapitałów gminnych, należnych im jako byłym miastom.

—

* Pod zawiadywaniem rad opiekuńczych gubernjalnej i powiatowych **gubernji łomżyńskiej**, znajdowały się w roku 1872 dwa **szpitale,** jeden w mieście Pułtusku, a drugi w osadzie Tykocinie. Szpital pułtuski, znany pod nazwą „Parafialnego domu przytułku", utrzymuje się z funduszów własnych, mając niewielki majątek nieruchomy i kapitał w Banku Polskim, w ilości 6,295 rub. $83\frac{1}{2}$ kop., oraz z ofiar prywatnych, których naprzykład w 1871 r. wpłynęło 69 rub. 89 kop.

W roku 1872 w szpitalu pułtuskim utrzymywano ogółem 15 osób, z których zmarło 2, a zatem z początkiem stycznia roku bieżącego pozostało 13 osób.

Dochody szpitala w 1872 roku z majątku nieruchomego, z procentów od kapitałów i z ofiar prywatnych wynosiły 1,466 rub. 31 kop.; z tych w ciągu roku zeszłego wydatkowano 1,094 rub. 93 kop.; a zatem z początkiem 1873 roku pozostało 371 rub. 38 k.

Szpital tykociński przeznaczony dla przytułku starych polskich wojskowych, znany pod nazwą „Alumnatu Tykocińskiego," założony był przeszło przed 50 laty, na 25 osób. W roku 1872 w zakładzie tym utrzymywano 20 osób, z których zmarło dwie, a z początkiem roku zeszłego pozostało 18 osób. Szpital ten posiada majątek nieruchomy oraz kapitał 14,838 rub. 20 kop., przechowywany w Banku Polskim, lub też ubezpieczony hypotecznie. Ogólny dochód tego zakładu w roku 1872 wynosił 985 rub. $75\frac{1}{2}$ kop. W ciągu roku wydatkowano 818 rub. 69 kop., a zatem z początkiem roku 1873 było w kasie 169 rub. $6\frac{1}{2}$ kop.

Oprócz tych dwóch szpitali, w zawiadywaniu rad opiekuńczych gubernji łomżyńskiej znajdują się jeszcze fundusze na urządzenie następnych zakładów dobroczynnych: 1) ochrony dla dzieci w m. Łomży; 2) domu przytułku w m. Łomży; i 3) domu przytułku w m. Ostrołęce; lecz ponieważ fundusze pieniężne na teraz nie są bardzo znaczne i nie zupełnie dostateczne dla zabezpieczenia utrzymania tych zakładów, przeto takowe nie mogą być otwarte.

—

* **Rzeka Narew** od kilku dni **stanęła** pod Nowym Dworem, tak, że przechodzić po niej można. Wcześniejsze jej zamarznięcie niż Wisły, jest faktem bardzo rzadkim, któremu wszyscy mieszkańcy okoliczni się dziwią, przyzwyczajeni będąc zwykle widzieć na jakie parę tygodni Wisłę, nieco poniżej, przy śpichrzu pod fortecą, wcześniej zamarzającą. Narew bowiem jako mająca koryto regularniejsze i nurt silniejszy, potrzebuje silniejszego też mrozu. Pod Płockiem przez Wisłę przechodzą. U nas skutkiem przymrozku, lód na Wiśle pod Warszawą nieco wzmocnił się. (*Kur. Codz.*)

—

* Dnia 3 (15) grudnia, na folwarku Dzięcioły, w gminie Kamień, w powiecie kaliskim, poddany pruski Józef Sójka, wszedłszy na strych obory po słomę, **spadł** ztamtąd i **zabił się** na miejscu. (*Dzien. Gub. Kalis.*)

WIADOMOŚCI MIEJSCOWE.

* JO. książę Czarnogórski, Bożydar Piotrowicz *Niegosz*, w dniu onegdajszym przybył z zagranicy do Warszawy i udać się raczył zaraz w dalszą podróż do St. Petersburga.

—

* W zeszły piątek, na posiedzeniu oddziału **tanich kuchen** podano do wiadomości, że w miesiącu grudniu roku zeszłego wydano obiadów:

		w Kuchniach: I.	II.
całych		5941	4479
połowicznych		2542	1836
w ogóle całych		7212	5397
zjedzono na sali	całych	4329	4114
	połowicz.	1774	1611
wydano na miasto	całych	1133	365
	połowicz.	768	275
abonamentowanych całych		479	441
dla robotników kolei W. W. całych		—	845
średnio dziennie		$248\frac{2}{3}$	$185\frac{3}{29}$

—

* **Kolej żelazna** przenośna gospodarska, według znakomitego pomysłu p. Corbin, już jest wyrabianą w fabryce pp. Lilpop, Rau i Lewenstein, mianowicie tak sama kolej, jak i wagoniki do niej. Głównym i jedynym celem owej kolei, jest ułatwienie gospodarskich lub fabrycznych transportów, czyli uczynienie ich tańszemi. (*Kur. Codz.*)

Z INNYCH GUBERNJI.

* Czytamy w numerze 1-m gazety *Gołos*, że w środę, 2 stycznia, książę Edymburski miał **oglądać muzeum marynarki i instytucje Ministerstwa marynarki**, przyczem o godzinie 1-ej po południu, w bibljotece Ministerstwa, jenerał-Admirał miał przedstawiać księciu admirałów, sztabs-i ober-oficerów floty, znajdujących się w Petersburgu.

* **Zgromadzenie ziemskie gubernji tulskiej**, podczas ostatniej swej sesji kolejnej, na posiedzeniu z 2-go listopada, zgodnie z wnioskami komisji rewizyjnej w przedmiocie założenia w m. Tule szkoły realnej, postanowiło:

1. Wstawić się do Rządu o zaprowadzenie w Tule szkoły realnej o sześciu klasach, z klasą wyższą dodatkową, podzieloną na trzy wydziały.

2. Oświadczyć się z gotowością ofiarowania dla szkoły realnej domu przy ulicy Kijowskiej, w którym mieścił się szpital męzki, oraz asygnowania corocznie po 3,000 rs. tytułem zapomogi.

3. Udać się do szlachty gubernji i rady miejskiej z propozycją wzięcia udziału w ofiarach i w asygnowaniu zapomogi pieniężnej dla szkoły realnej.

4. Upraszać prezesa Zgromadzenia, jako marszałka gubernialnego szlachty, o spółdziałanie jego w urzeczywistnieniu tej sprawy podczas przyszłego Zgromadzenia szlachty.

5. Polecić urzędowi gubernialnemu wprowadzić w wykonanie postanowienie niniejsze Zebrania, udzielić mu pełnomocnictwo do porozumienia się ostatecznego, po otrzymaniu odezw od szlachty i od rady miejskiej, z Ministerstwem Oświecenia Publicznego i do przystąpienia do wykonania tego porozumienia, nie czekając na następne Zebranie kolejne.

6. Wykazać w budżecie na rok 1874 wydatek w ilości 3,000 rs, na zapomogę dla szkoły realnej, z wykreśleniem z tegoż budżetu 1,200 rs. przeznaczonych na kursa pedagogiczne.

—

* **Jeszcze o założeniu klasztoru.** Klasztor, który zakłada się obecnie w Abchazji, jak donosi *Dziennik Djecez. Mosk.*, znajdować się będzie przy świątyni katedralnej Cycundzkiej św. Jana Złotoustego, która wzniesiona została przez Cesarza Justynjana w r. 541 i była od owego czasu aż do roku 1540 katedrą katolikosów abchazyjskich. Po upadku chrześcjaństwa w Abchazji, świątynia ta znajdowała się w ciągu przeszło trzech wieków w zaniedbaniu i odbudowana została dopiero 10 lat temu, poczem stała się znowu kościołem katedralnym arcypasterzy abchazyjskich, których katedra znajdowała się od roku 1851 w Suchum, starożytnej Sebastji.

—

* **O budowie magazynu.** *Birża* donosi, że departament dochodów celnych obstałował w warsztatach Struvego w Kołomnie magazyny składowe żelazne dla portu petersburgskiego, za sumę 135,000 rs.

—

* Donosiliśmy w swoim czasie o odkryciu koło Pargołowa (trzeciego) rudy żelaznej błotnej. Obecnie donoszą, że **dobywanie tej rudy** odbywa się już w dość znacznych rozmiarach i zapewnia włościanom miejscowym źródła dość spornych zarobków. Ruda ta sprzedawana jest do jednej z najbliższych fabryk żelaza lanego. (*Ruski Mir*).

—

* W gazetach znajdujemy następujące wiadomości o **wypadkach na naszych kolejach żelaznych:** dnia 13 grudnia na 17 wiorście kolei żelaznej Tambowsko-Saratowskiej pociąg, składający się z lok-motywy i 10 wagonów spadł pod skarpę. Przytem 4 ludzi służby pociągu doznało znacznych potłuczeń i uszkodzenia taboru ruchomego są dość znaczne. Straty z uszkodzenia taboru ruchomego obliczają na 10 tysięcy rub. droga zepsuta jest na przestrzeni 60 sążni dnia 14 grudnia ruch pociągów odbvwał się z przesadzaniem pasażerów. Przyczyną nieszczęścia było złamanie się szyny pod pociągiem.

— Dnia 14 grudnia na 135 wiorście kolei żelaznej Kijowsko-Brzeskiej. wykoleiło się z szyn 11 wagonów z których 7 uszkodzone zostały; nadkonduktor został zabity, a droga zepsuta na przestrzeni 25 sążni.

— Dnia 25 grudnia, na kolei żelaznej Mikołajewskiej, pomiędzy stacjami Moskwą, i Chimkami, z wagonu wyskoczyło 6 wołów; jeden z nich spadł pod pociąg w skutku czego wykoleiły się z szyn 3 wagony i zagrodziły obiedwie koleje. Droga Moskiewska jest uszkodzona.

— W nocy na 25 grudnia na 119 wiorście kolei żelaznej Poio-Tyfliskiej pociąg towarowy zgniótł starszego robotnka.

— Dnia 26 grudnia, około stacji Popieluchy na kolei żelaznej Odeskiej, pociąg towarowo-osobowy przejechał nieznanego człowieka.

— Dnia 27 grudnia, na kolei żelaznej Landwarowo-Romeńskiej pociąg osobowy zgniótł spiącego przy szynach starszego wekslarza stacji Krasno.

— Dnia 28 grudnia, na 28 wiorście kolei żelaznej Moskiewsko-Brzeskiej, przy mocnej mgle, pociąg towarowy rozbił drężinę, przyczem znajdujący się na niej starszy robotnik został mocno potłuczony.

TELEGRAMY
DZIENNIKA WARSZAWSKIEGO.

Paryż, 17 stycznia. Na początku dzisiejszego posiedzenia Zgromadzenia Narodowego, na wystosowane przez deputowanych, do ministrów Broglie i Decazes, bardzo naglące zapytania w przedmiocie artykułów nieprzyjaznych w gazetach niemieckich, ciż ministrowie dali odpowiedź uspakajającą, zapewniając, że stosunki Francji z Niemcami i Włochami są jak najlepsze.—Poprawka lewicy, ażeby rząd wybierał merów z pośród radców municypalnych, odrzucona została 343 głosami przeciw 329.

Wiedeń, 18 stycznia. Dzisiejsza *Die Presse* **donosi że rząd włoski wystósował do swych reprezentantów za granicą okólnik, poręczający formalnie zupełną swobodę dla przyszłego conclave.**

Trjest, 18 stycznia. Infantka hrabina Molina, wdowa po Don Karlosie, zmarła tu dziś o godzinie 5-ej wieczorem.

WIADOMOŚCI ZAGRANICZNE.

* Czytamy w *Nordzie:* Powodzenie odniesione w izbie w zeszły poniedziałek, przez gabinet ks. Broglie, trwa przez cały ciąg dyskusji nad prawem o merach. Aż dotąd przynajmniej, opozycji nie udało się osłabić większości, jaka utworzyła się za rządem przed kilkoma dniami. Ogólne rozprawy nad prawem o merach zamknięto już w dniu 14 b. m., a izba postanowiła większością sześćdziesięciu dwóch głosów, iż przejdzie do roztrząsania artykułów tego prawa, co odpowiada już przyjęciu zasad służących za podstawę samemu projektowi do prawa. W takim stanie rzeczy, lewica probowała przeprowadzić odroczenie tej sprawy za pomocą ubocznego sposobu; p. Pressensé wniósł propozycję domagającą się, ażeby zgromadzenie zażądało od komisji decentralizacyjnej złożenia mu, w terminie dwu-miesięcznym, organicznego prawa municypalnego, ażeby aż do owego terminu teraźniejszy system mianowania merów utrzymany został. Głosowano nad tą propozycją za pomocą wotów sekretnych i została ona odrzuconą 356-u głosami przeciw 292-m. Widocznie przeto czyfra większości ministerjalnej wzrasta od poniedziałku ciągle. Stanowiła ona tylko 39 głosów, gdy szło o proste odrzucenie porządku dziennego w przedmiocie interpelacji Kerdrela; następnie wzrosła do 61 głosów w kwestji przywrócenia na porządek dzienny prawa o merach i doszła do 62 głosów, gdy chodziło o przyjęcie tego prawa w zasadzie; gdy zaś przyszło nareszcie do wotowania nad odrzuceniem projektu dotyczącego odroczenia prawa o merach wniesionego przez lewicę, cyfra większości wyniosła 64 głosy. Tak więc, przyjęcie projektu do rzeczonego prawa za pewne już uważanem być może. Z tem wszystkiem jednak przeciwnicy gabinetu nie opuszczają rąk wcale i ks. Broglie niebawem znowu doczeka się nowych z ich strony napaści. Już np. interpelacja p. du Temple zada mu wiele trudu. Będzie on miał niemało kłopotu, skoro mu przyjdzie stanąć pomiędzy wymaganiami polityki francuzkiej względem Włoch, a potrzebą oszczędzania drażliwości ultramontańskich członków prawicy. Szczęściem, może on wezwać na pomoc p. Thiersa i zasłonić się polityką, jakiej w stosunku z Włochami trzymał się poprzednik Mac-Mahona, której to polityki, i on sam także, ogłosi się przedstawicielem, gdyż posiadała ona dar zadowalniać rząd włoski, a zarazem zyskiwać uznanie zgromadzenia narodowego. Przynajmniej z tego względu, rząd teraźniejszy może się uważać za szczęśliwego, z powodu, iż był poprzedzony przez p. Thiersa, i pozostaje mu tylko iść za przykładem sławnego poprzednika, dla zwyciężenia trudności, jakich mogą mu przyczynić skomplikowane interesa połączone ze sprawami włoskiemi. Jedna z takich trudności, to jest obecność okrętu *Orenoque* w Civita-Vecchia, o ledwie że już nie przybrała charakteru groźnego; krążyła pogłoska, iż gabinet włoski domaga się odwołania tego statku, którego ciągła obecność w blizkości Rzymu, może być poczytywaną za protestację przeciwko stanowi rzeczy utworzonemu od 1870 roku. A przecież najcięższym zarzutem jaki możnaby postawić przeciwko utrzymywaniu *Orenoque'a* pod Civita-Vecchia jest ten, iż statek ów, jest tam niepotrzebny zupełnie, gdyby albowiem papież objawił chęć opuszczenia wiecznego miasta, nikt by mu w Rzymie najmniejszej nie stawił przeszkody, a być może nawet, rząd włoski pierwszy by się oświadczył z oddaniem na jego rozkazy okrętu dla przewiezienia Ojca św. tam, dokąd sam zechce. Wprawdzie włosi nie życzą sobie, ażeby Pius IX gdzie indziej przeniósł stolicę papiezką, lecz bynajmniej nie myślą zatrzymywać go gwałtem w Rzymie. Jeżeli zresztą, przed przeniesieniem stolicy królestwa włoskiego do Rzymu, można było przypuszczać pewne ewentualności, zdolne znaglić Piusa IX do opuszczenia wiecznego miasta, to obawy podobne miały już czas rozproszyć się odtąd zupełnie. Doświadczenie okazało, iż Ojciec św. może z całą swobodą sprawować swoją władzę duchowną i że tak on sam jak i wszyscy jego stronnicy, są obecnie tak bezpieczni w Rzymie, jak byli w najpomyślniejszych dla papieztwa czasach. Nie tylko więc wypadki, w przewidywaniu których Francja wysłała *Orenoque'a* pod Civitta-Vecchia, nie nastąpiły wcale, lecz można być pewnym, że takowe nie nastąpią w przyszłości. Powtarzamy przeto, iż obecność tego statku jest niepotrzebną pod każdym względem, tem bardziej, iż obraża narodowe uczucie włochów, przedłużając jakoby pozory możliwości jakichś niebezpieczeństw mogących zagrażać spokojności Ojca Świętego — wówczas, gdy niebezpieczeństwa te nie istnieją wcale. Z tąd wypada, iż rząd francuzki postąpiłby bardzo rozumnie kładąc raz już wreszcie, kres położeniu anormalnemu niewątpliwie —a to przez odwołanie *Orenoque'a*. Lecz rząd ów, tak postąpiwszy, naraził by się może na zwrócenie przeciwko sobie znacznej części ludności we własnym kraju, na wywołanie nowego przesilenia i na rozdział pomiędzy stronnictwem zachowawczem, którego całe siły, połączone ścisle, nie są zbyteczn do odpierania przyszłych niebezpieczeństw. Czyż więc można rozsądnie domagać się od dzisiejszego rządu francuzkiego, ażeby przedsiewziął to, czego nawet p. Thiers nie chciał a raczej nie śmiał uczynić?

—

* Czytamy w *Indépendance Belge:* Wyspa Islandja, należąca do korony duńskiej, otrzyma nakoniec konstytucję. Ziemia ta, położona na cyplu strefy arktycznej, posiada na przestrzeni bordzo rozległej lecz pustej, tylko 70 tysięcy mieszkańców utrzymujących się z łowów, z handlu i z pracy rolniczej. Islandczycy od dawna już domagali się od rządu duńskiego, ażeby im samym powierzono administrację kraju. Po długich rozzrawach, ministerstwo duńskie zgodziło się nakoniec uczynić zadość tym żądaniom i w dniu 5 b. m. król podpisał dla Islandji konstytucję. To organiczne prawo podobne jest zupełnie do konstytucji obowiązującej w Danji. Zapewnia ono Islandji autonomję prawie bezwzględną. Władza prawodawcza powierzoną została Koronie i Althingowi, stanowiącemu reprezentację ludu islandzkiego. Islandja nie przykłada się w niczem do wspólnych ciężarów monarchji—a reprezentowaną będzie w gabinecie przez ministra oddzielnego i odpowiedzialnego, który za pośrednictwem gubernatora sprawować ma władzę wykonawczą na wyspie. Althing składać się ma z dwóch izb, których członkowie w części zostaną mianowani przez króla, w części zaś wybierani przez ludność wyspy. Konstytucja ta wejdzie w wykonanie z dniem 1-ym przyszłego sierpnia.

Telegramy z gazet zagranicznych.

* *Paryż, 16 stycznia. Ajencja Havas* zapewnia, iż podane przez dzienniki niemieckie szczegóły o przemowie, którą jenerał L'Admirault miał do oficerów załogi paryzkiej, są niedokładne. Jenerał L'Admirault nie wspominał wcale o przewadze Francji, lecz napominał tylko oficerów do pracy, celem przywrócenia powagi Francji i zapewnienia jej w rzędzie mocarstw europejskich miejsca, do którego ma prawo.

* *Oran, 15 stycznia.* Fregata powstańcza „Numancia" wydaną została przez władze francuzkie admirałowi Chicarro i w sobotę odpłynie prawdopodobnie pod eskortą dwóch hiszpańskich statków wojennych, „Wiktorja" i „Carmen," do Kartageny. Członkowie junty kartageńskiej i znaczna liczba powstańców wysłani zostali już statkiem transportowym „Ardeche" do Algierji. Contreras, Ferrez, Galvez i Colas przewiezieni być mają do Konstantyny.

* *Rzym, 15 stycznia.* Wiadomość, jakoby kardynał Antonelli był niebezpiecznie chorym, podług *Ajencji Stefani*, jest całkiem bezzasadną. Cierpi on już od dość dawnego czasu na podagrę, lecz stan zdrowia jego nie budzi najmniejszych obaw.

* *Haga, 17 stycznia.* Podług wiadomości urzędowych, otrzymanych z Penang pod datą wczorajszą, wojska niderlandzkie zdobyły ważną pozycję atchinów pomiędzy Missigit i Kotapotjoet i przecięli komunikację pomiędzy atchińcami zewnątrz Kraton i tamtejszą załogę atchińską. Główne wejście do Kratonu od strony rzeki jest zabarykadowanem, z Kotapotjoet zaś Kraton, znajduje się już pod ogniem karabinowym wojsk niderlandzkich. Straty poniesione przez wojska niderlandzkie w ostatniej potyczce wynoszą 17 ranionych Nieprzyjaciel bije się z nadzwyczajną walecznością. Roboty oblężnicze prowadzone są przez niderlandczyków wśród nieustannych potyczek. Zdobycie Kratonu, pomimo że kosztować to będzie liczne ofiary, podług wszelkiego prawdopodobieństwa nastąpi wkrótce. Wysłany do Kratonu poseł z listem do sułtana został tam zabity.

* *Madryt, 15 stycznia.* Z Barcelony donoszą: Dzisiejszej nocy, powstańcy opuścili barykady na przedmieściu Gracia a następnie usunęli je. Wolni strzelcy pod dowództwem pułkownika Marti złożyli broń. Przywódzcy federalistyczni Mataro i Sabadell złożyli również działa i karabiny. Ruch federalistyczny uważanym być może zresztą jako całkiem przytłumiony.

Kragujewacz, 15 stycznia. W miejsce poprzedniej zwyczajnej skupczyny, której okres sesji upłynął z końcem 1873 roku, zwołaną została na dziś skupczyna nadzwyczajna. Przy wyborze prezesa, skupczyna udzieliła rządowi jednomyślne *votum* zaufania. Prezesem obrany został Dymitr Jowanowicz, zaś wice-prezesem Miłosawlewicz.

* *Londyn, 16 stycznia.* Podług wiadomości otrzymanych z Buenos-Ayres pod dniem 16 b. m., gubernator prowincji Entre Rios, Lopez Jordan, stojący na czele powstańców, pobity został na głowę przez wojska rządowe i ratuje się ucieczką. Skutkiem tego wojna domowa w pomienionej prowincji uważana być może obecnie jako całkiem ukończona.

* Ze zwykłą sobie punktualnością i skrupulatną ścisłością, pruskie ministerstwo spraw rolniczych ogłosiło **statystykę żniwa w Prusach** za r. 1873, z której wyjmujemy ważniejsze szczegóły. W całem państwie pruskiem znajdowało się 66½ milij. morgów pod uprawą zboża, z których 6,65 milij. zajętych było pod uprawę pszenicy. Żniwo pszenicy przyniosło 2,3 milij. tonn po 1,000 kilo., wobec 2,18 milij. tonn. w r. 1872, od żniwa średniego mniejsze było o 170,650 tonn, większe jednak od 1872 r. o 110,064 tonn. Uprawa żyta zajęła 16 milij. mórg a żniwo wydało 3,87 milij. tonn, w porównaniu z 3,07 milij. tonn w r. 1872. Zbiory były mniejsze od przeciętnych o 1,13 milj. tonn i o 191,528 tonn w porównaniu z rokiem 1872, co wyrażając w stosunku do jedności przedstawi 0,81 w r. 1872, wobec 0,75 w r. 1873 Rzepak i rzepik uprawne były na 1,98 milij. morgów, a wydały 492,238 tonn. w obec 532,603 tonn w r. 1872, przecięciowo 0,92 wobec 1,01 w r. 1872. Jęczmień uprawny był na 5,32 milij. morgów i przyniósł 2,64 milij. tonn wobec 2,79 milij. tonn w r. 1872, czyli 0,88 żniwa średniego w obec 0,93 w r. 1872. Pod uprawę owsa zajętych było 10,6 milij. morgów zbiór zaś owsa przyniósł 2,97 milij. tonn wobec 3,2 milij. tonn w r. 1872, czyli 0,92 żniwa przeciętnego wobec 0,99 w r. 1872. Kartofle uprawne były na 7,98 milij. morgów i wydały 19,3 milj. wesplów po 25 szefli wobec 23 milij. wesplów w r. 1872, czyli 0,78 zbiorów przeciętnych wobec 1,00 w r. 1872. Z tych cyfr okazuje się, że żniwo wszystkich gatunków zboża oraz kartofli z wyjątkiem pszenicy było niższe od żniwa średniego i od zaprzeszłorocznego. Pszenica tylko wydała 0,94 w obec 0,99 w roku zaprzeszłym. (*Gaz. Pols.*)

—

* **Papka papierowa z tartego drzewa.** Francuzi otworzyli sobie nowy przemysł: wyrabiają papkę papierową z trocin drzewnych startych pomiędzy kamieniami młyńskiemi na miałką mąkę. Piękny zakład tego rodzaju istnieje w Raon l'Etape (Wogezy)—właścicielem jego jest p. Christophe. Zakład ten produkuje dziennie suchej papki 800 do 900 kilogramów, posiada kamienie do tarcia trocin, prasy, piły i inne przyrządy posługujące do tej manipulacji;— przyrządy te wymagają jeszcze ulepszeń, przy dzisiejszych jednak postępach mechaniki, spodziewać się wypada, że udoskonalenie ostateczne przyrządów w niedługim czasie nastąpi.

Drzewa użytkowane w tym przemyśle są: osiczyna, brzoza i sosnina. Pierwszeństwo należy się przecież osiczynie, która nie czerwienieje w manipulacji jak brzezina, używana z tego względu do fabrykacji papierów kolorowych. Sosnina posiada białość osiczyny, natomiast przedstawia tę wadę, że zawiera zbyt wielką ilość żywicy—dla tego też, tylko w braku dwóch pierwszych gatunków bywa używaną, i to na papier pośledniejszy. (*Gazeta Przemysłowo-rolnicza.*)

Redaktor, **Mikołaj Berg.**

PRZEWODNIK WARSZAWSKI.

Warszawa dnia 7 (19) stycznia.

WYKAZ
Dochodu na drodze żelaznej Warszawsko-Wiedeńskiej
za miesiąc Grudzień 1873 rok.

	Ilość osób	Towary	DOCHODY: Od osób, tłomoków i t. p.		Od towarów		Różne		Razem.	
		Pudy	Ruble srebrne i kopiejki							
W m. Grudniu 1873 r.	96,605	5,715,182	92,117	94	220,066	69½	46,443	97½	358,628	61
„ 1872	86,735	5,431,295	75,805	38½	213,248	97½	36,317	66½	325,372	02½
Zatem w r. 1873 więcej	9,870	283,887	16,312	55½	6,817	72	10,126	31	33,256	58½
Od 1 Stycz. do 31 Gru. 73	1,282,142	72,337,857	1,241,139	47½	2,663,334	54	244,820	33	4,149,294	34½
Od 1 Stycz. „ 31 „ 72	1,183,672	58,779,944	1,118,908	89½	2,219,623	67	221,130	76½	3,559,663	33
Zatem w r. 1873 więcej	98,470	13,557,913	122,230	58	443,710	87	23,689	56½	589,631	01½

WYKAZ
Dochodu na drodze żelaznej Warszawsko-Bydgoskiej
za miesiąc Grudzień 1873 rok.

	Ilość osób	Towary	DOCHODY: Od osób, tłomoków i t. p.		Od towarów		Różne		Razem.	
		Pudy	Ruble srebrne i kopiejki							
W m. Grudniu 1873 r.	26,246	1,787,895	21,952	07½	50,495	30	18,030	34	90,477	71½
„ 1872	23,471	1,616,959	17,303	34½	46,776	06½	22,578	72	86,658	13
Zatem w r. 1873 więcej	2,775	170,936	4,648	73	3,719	23½	4,548	38	3,819	58½
Od 1 Stycz. do 31 Gru. 73	357,732	17,222,974	285,728	59½	515,521	31	165,571	69½	966,821	60
Od 1 Stycz. „ 31 „ 72	334,897	14,858,381	257,616	00½	447,477	11	178,099	18	883,192	29½
Zatem w r. 1873 więcej (273)	22,835	2,364,593	28,112	59	68,044	20	12,527	48½	83,629	30½

* W dniu 6 (18) bież. mies. i roku, chorych w 8-miu cywilnych szpitalach: przybyło 35, wyzdrowiało 42, umarło 5, pozostało 1831 (mężczyzn 882, kobiet 949), z nich w szpitalu starozakonnych mężczyzn 194, kobiet 181.

Przyjechał: — Jenerał-major *Chlebnikow*, z St. Petersburga.

Wyjechali: — Jenerał-lejtnant *Schernwal*, do Iwangorodu; —tajny radca *Kruzenstern*, jenerał-majorowie: *Burman* i *Siwers*, i rzeczywisty radca stanu *Muchanow*, do St. Petersburga.

KURS GIEŁDY WARSZAWSKIEJ
dnia 7 (19) Stycznia 1874 roku.

Weksle.			Żądano Rs.	k.	Płacono R.	k.
Berlin	100 Tal.	2 m.	109	35	109	5
„	„ „	8 d.	109	5	108	75
Gdańsk	„ „	2 m.	—	—	—	—
Hamburg	300 B. Mk.	2 m.	—			
Londyn	1Ft. Szter.	3 m.	7	31½	7	29½
„		kr. ter.	—	—	—	—
Paryż	300 Frank	10 d.	87	52½	87	22½
„		„	—	—	—	—
Wiedeń	150 Zł. W. A.	2 m.	95	70	—	—
„	à vista		96	60	—	
Petersburg	100 Rsr.	3 m.	98	25	—	—
„	„ „	3 d.	100	—	—	—
Moskwa	„ „	1 m.	—	—	—	—
Akcje i Obligacje Kolei Żelaznych.						
Akcje Głównego Towarzystwa Rosyjskiego dróg żelaznych rsr. 125			—	—	142	50
Obligacje Głów. Tow. Ros. dróg żelaznych po franków 2,000 za rs. 100			—	—	—	
Akcje drogi żelaznej Warsz.-Wied. za sztukę			88	50	87	—
Obligacje drogi żelaz. Warsz.-Wied. po 500 fr.			—		—	—
Obligacje drogi żelaz. Warsz.-Wied. po 100 talarów za sztukę			—	—	—	—
Akcje drogi żelaznej Warsz.-Bydg. za rs. 100			70	—	—	—
Akcje „ „ po 500 rs.			—	—	73	50
Akcje drogi żelaznej Warsz.-Teresp. za rs. 100			114	—	113	—
Obligacje drogi żelaz. Warsz.-Terespolskiej			—	—	—	—
Akcje drogi żelaznej fabr. Łodzkiej rs. 100			100	—	—	—
Akcje banku handl. w Warszawie po 250 rs.			—	—	—	—
Akcje banku hand. War. IV Em. z wpłatą rs. 100			—	—	—	—
Akcje banku handlowego w Łodzi po 100 rs.			—	—	—	—
Akcje banku dyskontowego w Warszawie za sztukę rs. 250			—	—	—	—
Akcje Warsz. Towarz. Ubezp. od ognia za sztukę z wpłatą rsr. 125			130	—	127	—
Akcje Towarz. Łazienek i Łaźni rs. 500			—	—	—	—
Papiery Publiczne (bez wartości kuponów).						
Obligi Skarbu za rs. 100			—	—	—	—
Obligacje cząstkowe z 1835 złp. 500 za sztukę						—
Certyfikaty Banku na Oblig. cząstk. lit. A. po złp. 300 sztukę			—		—	—
Lit. B. po złp. 200 za sztukę bezuponu			—		—	—
Dowody Komisji Centr. Likw. za rs. 100			—		—	—
Listy Zastawne III-go Okresu Serji pierwszej za rs. 100			94	80	94	—
Listy Zastawne III-go Okresu Serji drugiej za rs. 100 [1]			93	80	93	50
Listy Zastawne nowe 5% z r. 1869 [2]			92	65	92	35
5% Listy Zastawne miasta Warszawy [3]			89	10	88	80
„ „ „ II Serja			88	10	87	88
5% Listy Zastawne miasta Łodzi [4]			82	—	81	—
Listy likwidacyjne za rs. 100 [5]			79	15	78	50
5 pożyczka rosyjska Stiglitza z 1854 za rs. 100			—		—	—
i pożyczka rosyjska Stiglitza z 1855 za rs. 100			—	—	—	—
Bilety Banku Ces. Ros. z r. 1860 za rs. 100			96	50	95	50
Metaliki Lutowe za rs. 100			—	—	101	—
„ Sierpniowe za rs. 100			—	—	101	—
Rosyjska pożyczka prem. z 1864 rs. 100			—	—	—	—
„ „ „ ditto ostęplowana			—	—	—	—
„ „ „ 1866 rs. 100			—	—	—	—
„ „ „ ditto ostęplowana			—	—	—	—
5% Listy Zastawne Rosyjskie			—	—	—	—

[1]) Wartość kuponu bieżącego od Listów Zastawnych rs. — k. 30.
[2]) Wartość kuponu od Listów Zastawnych nowych rs. — k. 37½.
[3]) Wartość kuponu Listu Zastawnego m. Warszawy rs. 1 k. 50.
[4]) Wartość kuponu Listu Zastawnego m. Łodzi rs. 1 k. 9 13/12.
[5]) Wartość kuponu od Listów Likwidacyjnych rs. — k. 53½.

OGŁOSZENIA RZĄDOWE — КАЗЕННЫЯ ОБЪЯВЛЕНІЯ.

UWIADOMIENIA I PRZYWILEJE
ЗАЯВЛЕНІЯ И ПРИВИЛЕГІИ

N. D. 271.
MY ALEXANDER II.
Cesarz Wszech Rosji Król Polski
& & &
wiadomo czynimy iż,
Trybunał Handlowy w Warszawie,
w Imieniu Naszem
wydał wyrok następujący:

Obecni Umieniecki Prezes, Epstejn, Kronenberg } Sędziowie. Działo się w Warszawie na sesji Trybunału Handlowego w Warszawie d. 3 (15) Stycznia 1874 roku.

(podpisano) Umieniecki Prezes.
(—) Andrychiewicz Pisarz.

Trybunał Handlowy w Warszawie.

Mając sobie w dniu dzisiejszym doniesionem na piśmie przez Annę Warmińską: iż taż prowadząc pod firmą Anna Warmińska i spółka handel towarów krótkich i galanteryjnych w Warszawie pod N. 1259B z powodu nietrafnego kierunku w interesie i procesu ze swoim wspólnikiem, poniosła o tyle strat, że stała się niewypłacalną swoim wierzycielom, dla czego przy dołączeniu bilansu majątku swojego, upraszała o ogłoszenie jej upadłości, w takiem więc położeniu rzeczy na zasadzie art. 449 Kodexu Handlowego.

Trybunał Handlowy w Warszawie.

Upadłość Anny Warmińskiej handel towarów krótkich i galanteryjnych pod firmą Anna Warmińska i spółka w Warszawie pod Nr. 1259B prowadzącej i tamże zamieszkałej ogłasza, czas zaczęcia się takowej z dniem 21 Grudnia 1873 r. (2 Stycznia 1874 r. jako daty protestu wexlu na rs. 92 pod dniem 1 Września 1873 roku wystawionego określa. Opieczętowanie wszelkiego majątku do Warmińskiej należącego, tak pod powyższym numerem, lub gdzie bądź indziej znajdować się mogącego rozporządza i do dopełnienia tego Podsędka Sądu Pokoju Wydziału III deleguje. Kuratorami upadłości Marczewskiego Adwokata i Wojczyńskiego wierzyciela mianuje, na Sędziego Komisarza Leona Epstein Sędziego Trybunału przeznacza. Osobę upadłej Warmińskiej przez oddanie pod dosór policyjny zabezpieczyć nakazuje. Wpis na rs. 3 jako w obiekcie niepewnym tymczasowie ustanawia i opłatę takowego na massę wkłada. Mocą tego w I Instancji, pod tymczasową egzekucją, mimo opozycji i appelacji wydanego wyroku, zawieszenie którego na tablicy Trybunału i podania go do gazet Kuratorom poleca

(podp.) Umieniecki Prezes.
(—) Andrychiewicz Pisarz.

Zalecamy i rozkazujemy wszystkim Komornikom Sądowym, aby wyrok niniejszy wyexekwowali, Prokuratorom Królewskim, aby wyexekwowania tego wyroku dopilnowali, Komendantom i Urzędnikom siły zbrojnej, aby dodali pomocy wojskowej, gdy o takową prawnie wezwani będą.

Za zgodność niniejszego urzędowego wyciągu wyroku, ze swym oryginałem na papierze bez stępla spisanym, świadczę, i takowy dla Kurktorów wydaję.

Warszawa d. 3 (15) Stycznie 1874 r.
(podp.) W. Andrychiewicz Pisarz

N. D. 266. *Sąd Kryminalny w Warszawie.*

Na zasadzie Najwyższego Ukazu z dnia 25 Kwietnia (7 Maja) 1850 r. i postanowienia b. Rady Administracyjnej w Królestwie Polskiem z dnia 16 (28) Października 1856 r. wzywa zbiegłych za granicę:

1. Katarzynę Jordan lat 44, córkę Adama i Weroniki Zakonnicę Zgromadzenia PP. Dominikanek w osadzie Przyrów, powiecie Częstochowskim, która w 1871 r. wydaliła się za pasportem do Belgji bezpowrotnie

2. Bronisławę Kwiatkowską, lat 44, córkę Tomasza i Konstancji z Przybylskich zakonnicę zgromadzenia PP. Dominikanek, w osadzie Przyrów, powiecie Częstochowskim, która w 1871 r. wydaliła się za pasportem do Belgji bezpowrotnie.

3. Chemię Szymkowicza syna Pawła i Szyfry z Krzyniów, 21 lat, z osady Krzepice powiatu Częstochowskiego, w Styczniu 1872 r.

4. Paulinę Windman córkę Szulema Kupfera, zamężną, z osady Krzepice, powiatu Częstochowskiego, w miesiącu Lutym 1872 r. prawdopodobnie do Ameryki.

5. Lewka Bloch, lat 43 syna Nochima i Blimchy, Czapnika, z miasta Kalisza. w miesiącu Marcu 1872 r.

6. Gitlę Bloch, lat 38, córkę Hersza i Mindli małżonków Fogel, żonę poprzedzającego, razem z nim zbiegłą.

7. Michała Szymańskiego, lat 47, syna Wincentego i Baubary, wyrobnika. ostatecznie we wsi Zagrodnica, gminie Izbica, powiecie Kolskim zamieszkałego, w miesiącu Marcu 1872 r.

aby dwie pierwsze w przeciągu sześciu miesięcy a pozostałe osoby w przeciągu roku jednego licząc od daty ogłoszenia niniejszego wezwania po raz trzeci w Dzienniku Warszawskim do tutejszego kraju powrócili, o powrocie swoim osobiście, lub za pośrednictwem najbliższej Władzy Policyjnej donieśli wzywającemu Sądowi, lub też aby w ciągu tegoż terminu nadesłali dowody usprawiedliwiającep rzyczynę, dla której nie powrócili na pierwsze wezwanie ich w gazetach przez władze tutejsze.

Sąd Kryminalny wreszcie ostrzega wzywanych, że w razie nie stawienia się w zakreślonym terminie, ulegną karze przewidywanej w art. 340 i 341 K. K. to jest: pozbawieniu wszelkich praw i bezpowrotnemu wygnaniu z Obrębu Cesarstwa i Królestwa, gdyby zaś powrócili po prawomocnym wyroku, skazującym ich na powyższą karę, ulegną zesłaniu na osiedlenie w Syberji.

Warszawa d. 4 (16) Grudnia 1873 r.
Prezes, (. . . . .)
Podpisarz, Rębalski.

N. D. 105. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. XI), podaje do wiadomości publicznej że w d. 24 Września 1873 r. otrzymał prośbę od Wechtera o wydanie mu 10-letniego przywileju na przyrząd do otrzymywania gazu z węglowodornych płynów.

N. D. 116. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że w d. 27 Paźdz. 1873 r. otrzymał prośbę od p. Kaupe o wydanie cudzoziemcowi Hugo Jungling 10-letniego przywileju na przenośny gazo-powietrzny aparat.

N. D. 120. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że w d. 23 Października 1873 r. otrzymał prośbę od p. Kaupe o wydanie cudzoziemcowi K. Rełło i kupcowi A. Steding 5-letniego przywileju na udoskonalony przyrząd do gotowania kawy i herbaty.

N. D. 110. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. XI). podaje do publicznej wiadomości, że w d. 10 Września 1873 r. otrzymał prośbę od inżeniera Rejssa o wydanie cudzoziemcowi Zigel 5-letniego przywileju na sposób zczepiania wagonów dróg żelaznych.

N. D. 108. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że w d. 20 Września 1773 r. otrzymał prośbę od pp. Brandona i Brauna o wydanie na imię cudzoziemca Fuller 10-letniego przywileju na udoskonalenia wyrobu gwoździ do kucia koni.

N. D. 114 *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że w d. 21 Września 1873 r. orzymał prośbę od Radcy Dworu Jeszewskiego o wydanie mu 3-letniego przywileju na zamek wiszący kontrollowy.

N D. 112. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że w d. 13 Września 1873 r. otrzymał prośbę od technologa Kaupe o wydanie cudzoziemcowi Zigel 10-letniego przywileju na udoskonalenia w sposobie przesuwania pakunków za pośrednictwem lin.

N. D. 106. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. XI) podaje do wiadmości publicznej, że w d. 24 Września 1873 r. otrzymał prośbę od Tyranowa o wydanie mu 10-letniego przywileju na aparat do domowego przyrządzania wód mussujących.

N. D. 109. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że w dnin 10 Września 1873 r. otrzymał prośbę od technologa Kaupe o wydanie cudzoziemcom Berriman Onytley 5-letniego przywileju na udoskonalonej budowy naczynia do ogrzewania.

N. D. 119. *Departament Handlu i Rękodzieł*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. pr T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że w d. 19 Października 1873 r. otrzymał prośbę od inżeniera cywilnego Gotgeila o wydanie na imię cudzoziemca J. Pitscha 5-letniego przywileju na nowego systemu oświetlania gazem wagonów dróg żelaznych.

N. D. 118. *Dpartament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że w d. 18 Paźpziernika 1873 r. otrzymał prośbę od p. Kaupe o wydanie cudzoziemcowi D. Quequild 3-letniego przywileju na udoskonalenie ognisk u lamp.

N. D. 113. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust Przem. (Zb Pr. T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że w d. 18 Września 1873 r. otrzymał prośbę od techologa Gorbowskiego — Zaranek o wydanie mu 10-letniego przywileju na samo-zamykający się przyrząd do napełniania beczek płynami.

N. D. 117. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że w d. 2 Października 1873 r. otrzymał prośbę od inżeniera M. Deszewowa i technologa R. Płatca o wydanie im 10-letniego przywileju na sposób chemicznej przeróbki surrogatu gałganów.

N. D. 121. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że d. d. 31 Października 1873 r. otrzymał prośbę od p. Kaupe o wydanie porucznikowi Bułygin 10-letniego przywileju na udoskonalonej konstrukcji aparat bezprzestannej działalności do suszenia drzewa.

N. D. 722. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że d. 31 Października 1873 r. otrzymał prośbę od p. Kaupe o wydanie na imę cudzoziemca Girarbon 3-letniego przywileju na zupełny komplet aparatów do zwykłego i automatycznego telegrafowania.

N. D. 124. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. XI), podaje do wiadomości publicznej że w d 30 Października 1873 r. otrzymał prośbę od studenta instytutu Kommunikacj Lądowych i Wodnych Łochtina o wydanie na imię jego oraz cudzoziemca Graftio 5-letniego przywileju na aparat do kontrollowania ruchu na drogach relsowych.

N. D 123. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że w d. 31 Października 1873 r. otrzymał prośbę od p. Kaupe o wydanie generalnemu towarzystwu metalurgicznemu Ponsarda 10-letniego przywileju na system opału dla parowych kotłów, retort gazowych i innych aparatów.

N. D. 107. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. Pr. T. (II), podaje do wiadomości publicznej że w dniu 27 Września 1873 r. otrzymał prośbę od Sekretarza Kolegialnego Engelhardt oraz mechaników Orłowicza i Buga, o wydanie im 10-letniego przywileju na zamek do kontrollowania aparatów w gorzelniach.

N. D. 115. *Departament Handlu i Rękodzieł.*

Na zasadzie 145 art. Ust. Przem. (Zb. pr. T. XI), podaje do wiadomości publicznej, że w d. 10 Września 1873 r. otrzymał prośbę od Sztabs-Kapitana Tomaszewicza o wydanie na imię jego oraz asesora Kollegialnego Ragozina, Kapitana Chitrowo, Półkownika Marina, Inżenier-Podpółkownika Żdanowicza i Sztabs-Kapita Bułyczewcewa 10-letniego przywileju na elektromagnetyczną maszynę i motor.

N. D. 274. Dyrekcja Szczegółowa Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie.

Zawiadamia członków Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, iż pożyczka Towarzystwa obciążająca dotychczas niepodzielnie dobra Otwock W-ki w powiecie Nowo-Mińskim położone, w sumie rsr. 82,050 ma w przyszłości obciążać niżej wymienione realności, w stosunku następującym:

Dobra Otwock Wielki, rs. 72,600.
Folwark Ostrowice rs. 9,450.

Zarzuty jakie przeciwko powyższemu rozdziałowi czynione być mogą przez stowarzyszonych, roztrząsane będą jeżeli nadesłane zostaną do Dyrekcji Głównej w ciągu tygodni 5-ciu, lub do Dyrekcji Szczegółowej w ciągu tygodniu 4-ch, licząc od daty niniejszego obwieszczenia.

Warszawa d. 5 (17) Stycznia 1874 r.
Prezes, Ewaryst Mejer.
Pisarz, Słowikowski.

N. D. 275. Dyrekcja Szczegółowa Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie.

Zawiadamia Członków Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, iż pożyczka Towarzystwa, obciążająca dotychczas niepodzielnie dobra Nowodwór w powiecie Nowo-Mińskim położone w sumie rs. 15,850 ma w przyszłości obciążać niżej wymienione realności w stosunku następującym.

Folwark Nowodwór rs. 8,700, reszta dóbr Nowodwór rs. 7,150.

Zarzuty jaki e przeciwko powyższemu rozdziałowi czynione być mogą przez Stowarzyszonych, roztrząsane będą jeżeli nadesłane zostaną do Dyrekcji Głównej w ciągu tygodni 5-ciu, lub do Dyrekcji Szczegółowej w ciągu tygodni 4-ch licząc od daty niniejszego obwieszczenia.

Warszawa d. 5 (17) Stycznia 1874 r.
Prezes, Ewaryst Mejer.
Pisarz Słowiko wski.

N. D. 261-2. *Dyrekcja Szczegółowa Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Kielcach.*

Zawiadamia członków Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, iż pożyczka Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, obciążająca dotąd niepodzielnie:

1. Dobra Siedlce, w powiecie Jędrzejowskim w sumie rs. 5,600.
2. Dobra Nagorzany, w powiecie Pińczowskim, w sumie rs. 14,600.

Ma w przyszłości obciążać niżej wymienione realności do wysokości sum poniżej wymienionych:

1. Dobra Siedlce, w powiecie Jędrzejowskim w sumie rs. 3,150.
2. Dobra Wojkowice, w powiecie Jędrzejowskim, w sumie rs. 2,450.
3. Dobra Nagórzany, w powiecie Pińczowskim, w sumie rs. 10,100.
4. Dobra Czarnowiec, w powiecie Pińczowskim, w sumie rs. 4,500.

Zarzuty, jakieby przeciwko rozdziałowi w powyższym sposobie wymienionych pożyczek czynione być mogły, przez Stowarzyszonych rozbierane będą, jeżeli nadesłane zostaną do Dyrekcji Głównej w ciągu tygodni 5, a do Dyrekcji Szczegółowej w ciągu tygodni 4-ch licząc od daty niniejszego ogłoszenia.

Kielce d. 19 (13) Grudnia 1873 r.
Prezes, Rożycki,
Pisarz Janczewski.

REGULACJE HYPOTECZNE.
УСТРОЙСТВО ИПОТЕКЪ.

N. D. 258. Sąd Pokoju na Pradze Wydział Hypoteczny.

Z powodu żądania nowej regulacji hypoteki powiatowej:

1. Kolonji Frydrychstad vel Karolew zwanej z trzech osad Numerami 3, 4, i 7, oznaczonych, złożonej, obejmującej przestrzeni mórg miary nowopolskiej 90, prętów 259, oraz:

2. Kolonji № 6 oznaczonej, obejmującej przestrzeni mórg 30, pr: 58. miary nowopolskiej, w terytorjum dóbr Miedzeszyn w gminie Zagość, Powiecie Warszawskim położonych, w posiadaniu Wilskiego będących. Uwiadamia interesantów, że regulacja takowa w Sądzie tutejszym w d. 18 (30) Kwietnia r. b. nastąpi. Wzywa ich przeto aby w terminie tym osobiście lub przez pełnomocników z dowodami pod skutkami prekluzji stawili się.

Ogłoszenie decyzji nastąpi dnia 27 Kwietnia (9 Maja) r. b. i od tego czasu termin do appelacji upływać zacznie.

Praga d. 3 (15) Stycznia 1874 r.
Podsędek, w z. Łukomski.

LICYTACJE. — ТОРГИ.

N. D. 194. Magistrat Miatsa Warszawy.

W dniu 14 (26) Stycznia r. b. o godzini 12 w południe, odbędzie się w sali posiedzeń Magistratu licytacja głośna in plus na trzyletnie t. j. 1874, 1875 i 1876 r. do 1 (13) Stycznia 1877 r. wydzierżawienie miejsca pod altanę do sprzedaży wody sodowej, mleka, pieczywa i owoców, w parku Aleksandrowskim na Pradze, do sumy dzierżawnej po rs. sto dwanaście kopiejek pięćdziesiąt rocznie w warunkach zamieszczonej i do niniejszej licytacji podanej.

Mający przeto zamiar ubiegania się o takową dzierżawę, zgłoszą się w czasie i miejscu wyżej oznaczonym wraz z kwitem kasy Głównej Ekonomicznej miasta Warszawy na złożone vadium w ilości rs. 20 i na koszta ogłoszenia rs. 12, które nieutrzymującemu się przy licytacji natychmiast zwrócone będą.

Bliższe warunki dotyczące w mowie będącej licytacji są do przejrzenia w Wydziale Administracyjnym każdodziennie wyjąwszy dnie świąteczne.

Warszawa d. 22 Grudn. (3 Stycznia) 1873/4r.

N. D. 170. Izba Skarbowa Lubelska.

Podaje do powszechnej wiadomości, iż w dniu 23 Stycznia (4 Lutego) 1874 r. od godziny 12-ej w południe rozpoczętą zostanie w prezydjum tejże Izby publiczna in plus licytacja na sprzedaż pięciu niezabudowanych kolonji, pozostałych do dyspozycji Skarbu po urządzeniu majoratu Poniatowa, znajdujących się w Powiecie Nowo-Aleksandryjskim, mianowicie: kolonji № 2, 3 i 4 z przestrzenią po morgów 50, prętów 124 i kolonji № 1 i 5 z przestrzenią po mor. 50, pr 125, od sumy po rs. 1,260 za każdą kolonję oddzielnie.

Licytacja ta odbywać się będzie głośno, lecz dozwala się konkurentom przedstawienie prezydjum Izby Skarbowej przed godziną 12 dnia na licytacją wyznaczonego, deklaracji piśmiennych w opieczętowanych pakietach wypisanych na stemplu ceny kop. 70, podług niżej wyrażonego wzoru bez skrobań i poprawek, które to deklaracje zostaną otwarte po ukończeniu głośnej licytacji.

Do takowych deklaracji powinny być dołączone kwity na wniesione do Kassy Gubernialnej lub do jednej z Powiatowych, vadium, gotowizną lub papierami procentowemi, przyjmowanemi na kaucje, w stosunku $^1/_{10}$ części ceny licytacyjnej, t. j. na rs. 126.

Do tej licytacji dopuszczają się wszyscy bez różnicy konkurenci.

Szczegółowe warunki sprzedaży oznaczonych pięciu kolonji, przejrzeć można w Izbie Skarbowej Lubelskiej codziennie w godzinach biórowych.

Wzór do deklaracji.

W skutku obwieszczenia Izby Skarbowej Lubelskiej z d. 19 Grudnia 1873 r. niniejszym deklaruję, iż pragnę kupić kolonję skarbową w Powiecie NowoAle-ksandryjskim przy dobrach Poniatowa pod № . . . . (wymienić № kolonji) za sumę (wypisać zaofiarowaną sumę liczbami i literami) i poddaję się wszystkim ustanowionym dla tej sprzedaży warunkom.

Na dowód złożenia vadium w ilości (tutaj wypisać sumę liczbami i literami) załączam kwit Kasy Powiatowej lub Gubernialnej (wymienić Kasę.)

Niniejszą deklaracją pisałem dnia tego a tego, M-ca i roku (położyć podpis z imienia i nazwiska czytelnie.)

Zamieszkuję (tutaj wypisać miejsce zamieszkania).

Za zgodność: Referent Izby Skarbowej, Lubelskiej, E. Przybylski.

N.D. 193. Zarząd XI Okręgu Komunikacji.

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa Komunikacji, podaje do wiadomości, że dnia 14 (26) Stycznia 1874 r. o godzinie 12-ej z południa, odbytą zostanie w Ogólnem zebraniu Zarządu druga głośna licytacja, a dnia 18 (30) Stycznia 1874 r. również o godz. 12-ej z południa przetarg na wydzierżawienie, na czas od 1 (13) Stycznia 1874 r. do d. 1 (13) Stycznia 1877 r. dochodu z mostu taryfowego na rzece Wildze, pod miastem Garwolinem, poczynając in plus od ceny dzierżawy rocznej rs. 1,200.

Mający chęć przystąpienia do licytacji, winni przy podaniu, napisanem na papierze stemplowym, ceny właściwej; złożyć dowód legitymacyjny i kaucją wyrównywającą połowie rocznej dzierżawy, a mianowicie rs. 600 i oprócz tego gotowizną rs. 45 na koszta ogłoszenia licytacji.

Kaucja może być złożoną w gotowiźnie lub papierach publicznych procentowych po kursie oznaczonym przez Ministerstwo Finansów.

Licytanci mogą codziennie, z wyłączeniem dni świątecznych i galowych, od godziny 9-ej z rana do 3-ej z południa, przeglądać i kopiować warunki licytacyjne, w biurze Zarządu XI Okręgu Komunikacji.

Naczelnik Okręgu, A. Krejsler.
2—2 Naczelnik Wydziału, Stępiński.
Buchalter Brześciański.

N. D. 210. *Zarządzający Akcyznemi Dochodami Warszawskiej i Siedleckiej Gubernji.*

Niniejszym podaje do wiadomości publicznej, że na zasadzie rozporządzenia JW. Ministra Skarbu z d. 9 Listopada 1873 r. za Nr. 1160, odbywać się będzie publiczna głośna licytacja na sprzedaż całego zapatu soli Skarbowej, znajdującej się w magazynie Solnym w Włocławsku w dniach następujących:

a) 4 (16) Lutego 1874 r. w Poniedziałek, na wielkie, średnie i małe parrje soli w kawałach poczynając od 10,000 pudów, i od 1000 sztuk beczułek i postępując partjami aż do 50 pudów soli w kawałach, oraz 5 sztuk beczek, z każdego gatunku oddzielnie.

Przetarg naznacza się w trzy dni po licytacji mianowicie 7 (19) Lutego 1874 r. w Czwartek oraz:

b) 5 (17) i 6 (18) Lutego 1874 r. we Wtorek i Srodę na małe partje, po jednej beczce, i do 10 pudów soli w kawałkach, z każdego gatunku oddzielnie.

Przetarg na te partje odbywać się będzie w dniach 8 (20) i 11 (23) tegoż Lutego, w Piątek i Poniedziałek,

Każda licytacja i przetarg które odbywać się będą na gruncie, to jest w magazynie solnym w Włocławku, rozpoczynać się będzie o godzinie 12 w południe, i trwać aż do ukończenia sprzedaży zadeklarowanej przez konkurentów ilości partji, lub leż do godz. 4 tegoż samego dnia.

Licytacja na sól rozpocznie się od cen następujących:

1) Na **Szybikową** w beczkach od *sześćdziesięciu pięcie kopiejek* za pud.
2) Na **Szybikową** zaś w bałwanach i kawałkach od *siedmdziesięciu kopiejek* za pud.
3) Za **Zieloną** w solówkach od *pięćdziesięciu kop.* za pud.
4) Za **Zieloną** w kawałkach i bałwanach od *pięćdziesięciu pięciu kop.*
5) Za Ciechocinską **warzonkę** (sól warzoną), od *sześćdziesięciu kop.* za pud.
6) Za **poślednich gatunków sól.**
a) **Szybikową** w podwójnych beczkach, w ilości 9738 pudów 16 funtów od *trzydziestu kop.*
b) **Szybikową** zaś w pojedynczych beczkach, w ilości 817 pudów 32 fun. od *dwudziestu pięciu kop.*
c) **Zieloną** w beczkach w ilości 1457 pudów, od *dwudziestu kop.* za pud.

Po ukończeniu licytacji, konkurenci którzy na takowej zakupią sól, obowiązani są opłacić 10% wartości nabytej soli; zatem, po zawiadomieniu nabywców o zatwierdzeniu licytacji, zapłata pozostałej za sól, należności, powinna być uiszczoną w następujący sposób za partje mniejsze od 5000 pudów, połowa należności wnosi się niezwłocznie, a druga połowa może być opłacaną w ciągu jednego miesiąca w miarę zabierania soli; za partje zaś wyższe nad 5000 pudów, połowa należności powinna być także opłaconą niezwłocznie, a druga połowa może być upłacaną w miarę zabierania soli, w przeciągu sześciu miesięcy.

Osoby które nabędą mniej jak 100 pudów nie mogą korzystać z żadnego z powyższych przywilejów, lecz obowiązane są, opłacić niezwłocznie po zawiadomieniu ich o zatwierdzeniu licytacji, całą należność jaka od nich przypadać będzie.

Szczegółowe warunki licytacyjne mogą być przeglądane w biórach:

a) Warszawskiego Gubernialnego Zarządu Akcyzy.
b) Nadzorcy I Okręgu tegoż Zarządu.
c) Magazynu Solnego w Warszawie

Warszawa d. 2 Stycznia 1874 r.
Zarządzający, Siemienow.
p. o. Buchaltera, Kramarewski.

N. D. 210. Zarządzający Akcyznymi Dochodami Warszawskiej i Siedleckiej Gubernji.

Niniejszym podaje do wiadomości publicznej, że na zasadzie rozporządzenia JW. Ministra Skarbu z d. 9 Listopada 1873 r., za № 1160, odbywać się będzie publiczna głośna licytacja na sprzedaż całego zapasu Skarbowej Ciechocińskiej soli warzonej, znajdującej się w magazynie solnym w Ciechocinku, w dniach następujących:

a) 12 (24) Lutego 1874 r. we Wtorek, na wielkie, średnie, i małe partje, poczynając od 1000 sztuk beczułek, i postępując partjami aż do 5 sztuk beczek.

Przetarg naznacza się w trzy dni po licytacji, mianowicie 15 (27) Lutego 1874 r. w Piątek, oraz:

b) 13 (25) i 14 (26) Lutego 1874 r. w Srodę i Czwartek, na małe partje po jednej beczce.

Przetarg na te partje, odbywać się będzie w dniach 18 i 19 Lutego (2 i 3 Marca) 1874 r. w Poniedziałek i Wtorek.

Każda licytacja i przetarg, które odbywać się będą na gruncie Magazynu solnego w Ciechocinku, rozpoczynać się będzie o godzinie 12 w południe, i trwać aż do ukończenia sprzedaży zadeklarowanej przez konkurentów ilości partji, lub też do godz. 4 tegoż samego dnia.

Licytacja na sól rozpocznie się od sześćdziesięciu kop. za pud.

Po ukończeniu licytacji, konkurenci którzy na takowej zakupią sól, obowiązani są opłacić 10% wartości nabytej soli; zatem po zawiadomieniu nabywców o zatwierdzeniu licytacji, zapłata pozostałej za sól należności, powinna być uiszczoną w następującym porządku: za partje mniejsze od 5000 pudów, połowa należności wnosi się niezwłocznie, a druga połowa może być opłacaną w ciągu jednego miesiąca, w miarę zabierania soli; za partje zaś wyższe, nad 5000 pudów, połowa należności powinna być także niezwłocznie opłaconą, a druga połowa może być upłacana w miarę zabierania soli, w przeciągu sześciu miesięcy.

Osoby które nabędą mniej jak 100 pudów, nie mogą korzystać z żadnego z powyższych przywilejów, lecz obowiązane są opłacić niezwłocznie po zawiadomieniu ich o zatwierdzeniu licytacji, całą należność jaka od nich przypadać będzie.

Szczegółowe warunki licytacyjne mogą być; przeglądane w biórach:

a) Warszawskiego Gubernialnego Zarządu Akcyzy.
b) Nadzorcy I Okręgu tegoż Zarządu:
c) Magazynu Solnego w Ciechocinku.

Warszawa d. 2 Stycznia 1874 r.
Zarządzający, Siemienow
p. o. Bauchltera, Kramarewski.
2—3.

N. D. 270. *Pisarz Trybunału Cywilnego w Radomiu.*

Podaje się do wiadomości. że na żądanie Antoniego Żołyńskiego, dzierżawcy dóbr Węgleszyna, tamże w okręgu i gubernji Kieleckiej zamieszkałego, który prawo swoje zbył Antoniemu Stępkowskiemu kupcowi w Warszawie pod N. 473 zamieszkałemu, obudwóch zamieszkanie prawne u Leona Romanowskiego Patrona Trybunału w Radomiu, obrane mających; w poszukiwaniu sumy rs 3750 z procentami i kosztami, aktem Piotra Wojciechowskiego Komornika przy Trybunale w Radomiu, z dnia 24 Października (5 Listopada) 1867 roku zajętą została na przymuszoną przedaż

Hamernia pod Kozienicami,

z przyległościami w parafji, gminie, okręgu powiecie Kozienickim, do Edwarda Wzdulskiego właściciela dóbr w Warszawie pod Nr. 1260c zamieszkałego, należąca stykająca się z miastem Kozienice, od miasta Radomia 35 wiorst odległa, nad Wisłą o kilka wiorst, leżąca na gruncie emphiteutycznym, z przywileju z dnia 22 Stycznia 1794 r. obejmującym wszerz i wzdłuż po łokci 40 z prawem wyrąbania w lasach dóbr Kozienice, po 200 sążni drzewa sosnowego na węgle, co rocznie za opłatą rs. 15 z prawem użycia wody i obowiązkiem reperowania grobel, przez dziedzica Kozienic, z wrębem do lasu Kozienic na opał, z pastwiskiem dla inwentarza i z możnością otrzymania ogrodu na jarzyny. Za prawa te opłaca się czynsz roczny do kasy dóbr Kozienic, w ilości rs. 75.

Hamern a składa się z domu mieszkalnego drewnianego, ogrodu owocowego, domu mieszkalnego drugiego i trzeciego, także drewnianych, stajnia z wozownią drewniana, stodoła, węglarnia z żerdzi budynek na gwoździarnią. most, pogródki, upust, buda, hamernia o trzech kominach z trzema piecami, z narzędziami przyrządami wszystko jest ogrodzone płotem lub sztachetami. Siłę dla hamerni daje woda.

Hamernię całą miał w dzierżawie Berek Weksler, za czynsz roczny rs. 450 i ciężary gruntowe; lecz prawa te przelane zostały na Gerszona Gliksman, który Wekslerowi płaci rs. 900 rocznie. Podatki i ciężary gruntowe wynoszą rocznie rs. 131 k. 17.

Akt zajęcia doręczony Pisarzowi Sadu Pokoju w Kozienicach Józefowi Brzozowskiemu 21 Maja (2 Czerwca) 1868 r. i Wójtowi gminy Kozienic w Starej wsi, Franciszkowi Wołosz, oraz w tymże samym dniu wniesiony do księgi wieczystej Hamerni pod Kozienicami w Sądzie Pokoju w Kozienicach, a wpisany do księgi zaaresztowań w kancelarji Pisarza Trybunału Cywilnego w Radomiu 29 Maja (10 Czerwca) 1868 r.

Pierwsze ogłoszenie warunków sprzedaży nastąpi w dniu 6 (18) Sierpnia 1868 r. o godzinie 10 rano na posiedzeniu Trybunału Cywilnego w Radomiu.

Obszerniejszy opis nieruchomości i warunki sprzedaży, będą do przejrzenia w Kancelarji Pisarza Trybunału i u Leona Romanowskiego Patrona w Radomiu urzędującego, sprzedaż popierającego.

Radom d. 29 Maja (10 Czerwca) 1868 r.
Szczuka.

Jako kopja tego obwieszczenia wywieszoną została w dniu 31 Maja (12 Czerwca) 1868 r. w sali audjencjonalnej Trybunału tutejszego, poświadczam.

Radom d. 31 Maja (12 Czerwca) 1868 r.
Szczuka.

Po odbyciu trzech publikacji warunków sprzedaży Hamerni pod Kozienicami naznaczony został termin do przygotowawczego przysądzenia na dzień 8 (20) Października 1868 r. na godzinę 10 z rana. Licytacja rozpocznie się od sumy rs. 4500 którą popierający sprzedaż ofiaruje.

Radom d. 4 (16) Września 1868 r.
Szczuka.

Po odbyciu w czasie wyżej oznaczonym terminu przygotowawczego przysądzenia Hamernia pod Kozienicami została przygotowawczo przysądzona popierającemu sprzedaż, za sumę rs. 4,500. Wyrokiem zaś Trybunału Cywilnego w Radomiu w d. 18 Lutego (1 Marca) 1872 r. zapadłym, termin do stanowczej sprzedaży wyznaczony został na d. 11 (23) Kwietnia 1872 r. na godz. 10 z rana i odbędzie się w tymże Trybunale.

Radom d. 18 Lutego (1 Marca) 1872 r.
Szczuka.

Termin ten spełzł z powodu sporu przez Józefa Wzdulskiego imieniem Edwarda Wzdulskiego o taksę wyniesionego. Trybunał Cywilny w Radomiu wyrokiem z d. 29 Marca (10 Kwietnia) 1872 r. wydanym, sporządzenie taksy kosztem i staraniem Józefa Wzdulskiego w ciągu jednego miesiąca pod prekluzją postanowił. Założona ze strony Wzdulskiego od wyroku tego apelacja, wyrokiem Sądu Apelacyjnego Królestwa daty 6 (18) Maja 1872 r. jako nie popierana została oddalona. Na przeciw temu ostatniemu wyrokowi, założona opozycja wyrokiem Sądu Apelacyjnego Królestwa daty 2 (14) Listopada 1872 r. również została oddalona, i wyrok ten stał się prawomocnym. Dochodzone prawa do sumy rs. 3,750 z procentem i kosztami, Antoni Stępkowski aktem na dniu 19 (31) Maja 1872 r. przed Michałem Przysieckim Rejentem w Warszawie zawartym, Aleksandrowi Endelman ustąpił. Na żądanie tego w mieście Warszawie pod № 1,800 zamieszkałego, a zamieszkanie prawne obrane w m. Radomiu u Ignacego Stankowskiego Patrona przy Trybunale Cywilnym w Radomiu mającego i przez tegoż co do dalszego popierania przymusowej sprzedaży Nieruchomości Hamernia pod Kozienicami działającego, Trybunał Cywilny w Radomiu wyrokiem daty 29 Maja (10 Czerwca) 1873 r. termin do licytacji stanowczej na d. 12 (24) Lipca r. b. na godz. 10 z rana w miejscu zwykłych posiedzeń tegoż Trybunału wyznaczył. W terminie tym licytacja rozpocznie się od sumy rs. 4,500, w terminie przygotowawczego przysądzenia zaofiarowanej.

Radom d. 29 Maja (10 Czerwca) 1873 r.
Szczuka.

Z powodu sporu o sprostowanie warunków ytacyjnych w punkcie dzierżawy nieruchomości Hamernia dotyczącym, termin powyższy spełzł i wyrokiem Trybunału Cywilnego w Radomiu daty 18 (30) Sierpnia r. b. nowy termin do licytacji stanowczej na d. 2 (14) Października 1873 r. został wyznaczony. W tym więc terminie, podobnie jak poprzednio licytacja od sumy rs. 4,500 rozpocznie się.

Radom d. 18 (30) Sierpnia 1873 r.
Szczuka.

W powyższym terminie nieruchomość Hamernia ostatecznie przysądzoną została Edwardowi Płonczyńskiemu za sumę rs. 13,500 który gdy dopełnienia warunków pod jakiemi sprzedaż nastąpiła nie usprawiedliwił, na żądanie przeto Aleksandra Endelmana wierzyciela hypotecznego pomienionej nieruchomości w m. Warszawie pod № 1,800 zamieszkałego, a zamieszkanie prawne obrane w m. Radomiu u Ignacego Stankowskiego Patrona przy Trybunale Cywilnym w Radomiu mającego i przez tegoż czyniącego, stosownie do art. 737, 738 i 739 K. P. S. przedsiewziętą została powtórna sprzedaż na niebezpieczeństwo Edwarda Płonczyńskiego i wyrokiem Trybunału Cywilnego w Radomiu daty 21 Listopada (3 Grudnia) 1873 r. wyznaczony został termin na d. 2 (14) Stycznia 1874 r. do pierwszego ogłoszenia warunków licytacyjnych, na podstawie których nieruchomość Hamernia poprzednio była sprzedana.

Ogłoszenie odbędzie się na audjencji Publicznej w miejscu zwykłych posiedzeń Trybunału Cywilnego w Radomiu o godz. 10 z rana, w terminie tym oznaczony będzie dzień do przygotowawczej licytacji, która rozpocznie się od sumy rs. 13,500, a gdyby tej nikt nie ofiarował licytacja na ryzyko Edwarda Płończyńskiego wywołaną zostanie od sumy rs. 4,500, jako szacunku w warunkach licytacyjnych do poprzedniej sprzedaży ustanowionego.

Radom d. 24 Listop. (6 Grudnia) 1873 r.
Szczuka.

Wyrokiem d. 2 (14) Stycznia 1874 r. wydanym, Trybunał Cywilny w Radomiu poświadczywszy odbycie pierwszej publikacji warunków termin do podobnej drugiej i razem przygotowawczego nieruchomości Hamernia przysądzenia na d. 16 (28) Stycznia r. b. godzinę 10 z rana wyznaczył.

Radom d. 2 (14) Stycznia 1874 r.
Szczuka.

N. D. 272.

Podpisany Adwokat przy Sądzie Apelacyjnym Królestwa Polskiego w Warszawie przy ulicy Ś-to Jerskiej pod Nr. 1777 (26 nowym) zamieszkały, w myśl art. 972 i 960 K. P. S. podaje do wiadomości, iż z mocy dwóch wyroków Trybunału Cywilnego w Warszawie na powództwo Juljana Nehringa dzierżawcy dóbr Pomarzany, tamże w Powiecie Kolskim Gubernji Kaliskiej zamieszkałego, przez Stanisława Rotwanda Adwokata jak wyżej zamieszkałego stawającego i bronionego, p-ko Karolinie-Matyldzie dwóch imion z Ferchów i Adolfowi, małżonkom Barthel, w osadzie Przedecz Powiecie Włocławskim zamieszkałym, zapadłych, jednego z d. 1 (13) Lutego 1873 r. którym Juljan Nehring w prawa Adolfa Barthel podstawionym, oraz dział nieruchomości pod № 112 dawnym (7 nowym) w osadzie Przedecz położonej, nakazanym został, i drugiego z d. 6 (18) Września r. b. sporządzoną przez biegłych taksę zatwierdzającego, sprzedaną zostanie w drodze działów w Trybunale Cywilnym w Warszawie pod № 549 przed W. Felicjanem Lewandowskim Sędzią tegoż Trybunału Delegowanym.

NIERUCHOMOŚĆ

№ 112 dawnym (a 7 nowym) w osadzie, gminie i parafji **Przedecz,** jurisdykcji Sądu Pokoju w Kowalu na gruncie dziedzicznym położona i składająca się z następujących części:

a) Z domu frontowego, mieszkalnego, parterowego, murowanego z cegły na wapno.
b) Z drwalni drewnianej w słupy.
c) Śmietnika drewnianego.
d) Dołu do wapna.
e) Kloak.
f) Okólnika drewnianego.
g) Obory, wozowni i stajni murowanej pod jednym dachem będących.
h) Budynku sieczkarnią zwanego.
i) Browaru murowanego z cegły palonej z kompletnemi urządzeniami.
k) Ogrodu warzywnego i owocowego.
l) Płotów i sztachet, wreszcie,
m) Studni.

Grunt pod całą posesją wynosi około prętów kwadr. 280.

W terminie pierwszej publikacji zbioru objaśnień i warunków sprzedaży rzeczonej nieruchomości w d. 1 (13) Listopada 1873 r. odbytym, wyznaczonym został termin do drugiej publikacji, a zarazem przygotowawczego przysądzenia na d. 27 Grudnia (8 Stycznia) 1873/4 r. godz. 2 z południa, który to termin odbędzie się w miejscu zwykłych posiedzeń Trybunału Cywilnego w Warszawie powyż wskazanym przed W. Felicjanem Lewandowskim Sędzią delegowanym. Licytacja rozpocznie się od sumy rs. 4209 k. 65 jako szacunku taksą biegłych wynalezionego.

Bliższe objaśnienia i warunki sprzedaży przejrzane być mogą w Kancelarji W. Podpisarza Trybunału Cywilnego w Warszawie Wydziału II pod № 549 urzędującego, oraz u podpisanago sprzedaż tę popierającego Obrońcy, którego zamieszkanie na początku jest wskazanem.

Warszawa d. 10 (22) Listopada 1873 r.
Stanisław Rotwandt Adwokat.

W terminie powyżej oznaczonym, odbytem zostało drugie ogłoszenie zbioru objaśnień i warunków sprzedaży nieruchomości pod № 112 dawnym, a 7 nowym w osadzie Przedecz położonej, a zarazem przygotowawcze przysądzenie tejże nieruchomości, a jednocześnie termin do ostatecznego przysądzenia takowej na d. 28 Stycznia (9 Lutego) 1874 r. godzinę 2 z południa wyznaczonym został. Termin ten odbędzie się w miejscu zwykłych posiedzeń Trybunału Cywilnego w Warszawie przy ulicy Długiej pod № 549 w Wydziale II przed W. Lewandowskim Sędzią Delegowanym, a licytacja rozpocznie się od sumy rs. 4834 k. 65 jako szacunku taxą biegłych wykrytego.

Warszawa d. 3 (15) Stycznia 1874 r.
Stanisław Rotwand, Adwokat.

N. D. 129. Prawnie w egzekucji sądowe zajęte łazienki letnie na rzece Wiśle przy Zjeździe i ulicy Bednarskiej tudzież szkoła pływania od strony Pragi stojące, z przyborami i ręcznikami do nich należącemi zdatne do użytku w stanie w jakim obecnie znajdują się sprzedane będą przez publiczną licytację w d. 10 (22) i następnych Stycznia 1874 r. każda z tych łazienek osobno na miejscu gdzie się znajdują. Przystępujący do licytacji obowiązany będzie złożyć kaucję rs. 300 w monecie siały kurs mającej, która nieutrzymującemu się zaraz po licytacji, zwrócocą, a utrzymującemu się policzoną zostanie na rzecz szacunku przezeń za łazienki postąpionego.

Warszawa d. 7 (19) Grudnia 1873 r.
2—3 *Ejchler* Komor. p. Sąd. Apel.

N. D. 268. Prawnie zajęte objekta jako to: kanapy, krzesła, komody, szafy, łóżka, stoły, lustra, samowar, biórko, dywan, na placu targowem za Żelazną bramą w dniu 8 (20) Stycznia 1874 r. o godzinie 11 z rana i na placu targowym Muranów w d. 11 (23) t. m. o godz. 11 z rana przez publiczną licytacją sprze dane będą.

G. Zawadzki, Komornik przy S. Ap.

N. D. 298. Prawnie zajęte objekta jako to: meble machoniowe, jesionowe, lustra, lampy, zegary, firankii, deski, naczynia kuchenne, i t. p. w d. 9 (21) i 11 (23) Stycznia r. b. o godzinie 10 rano na placu Muranów o godz. 12 w południe na Sewerynowie przez publiczną licytację sprzedane będą.

W. Karwowski Komornik. № 550 Długa.